

“ห้าหมื่น! เงินเยอะขนาดนี้ นอกจากไปเป็นแม่ให้ลูกแล้ว ต้องเป็นเมียให้พ่อด้วยมั๊ยอะ!”

เสียงอุทานที่ดังขึ้นกลางฝูงชนที่เบียดเสียดกันอยู่บนรถเมล์ ไม่ปรับอากาศทำให้ทุกคนชะงื่อหาต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

เด็กหนุ่มที่สูงแค่ระดับมาตรฐานอายุจนแทบแทรกไหล่เจ้าของมือถือที่เขาแอบอ่านหนี โชคดีที่ความแน่นชนิดไหลชนไหลทำให้ ชาวไทยบนรถเล็กให้ความสนใจไปอย่างรวดเร็ว

‘ที่รัก’ ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมาจากไหล่สาวออฟฟิศแปลกหน้า ที่เขาใช้หลบภัย เธอรังเกียจถึงขั้นอุตสาห์หาที่ว่างขยับตัวหนีไปได้ อีกหน่อย แต่หนุ่มน้อยผู้ไม่ยอมแพ้ก็ขยับตาม แล้วเพิ่มระดับความ น่าสงสารใส่ตาสองชั้นของตัวเองทันที

“พี่ครับ ผมขอดูรายละเอียดสมัครงานเมื่อไหร่ก็อีกรอบได้มั๊ย ครับ”

“จะไปเป็นเมียเขาเหรอน้อง” สาวออฟฟิศถาม

ที่รักยิ้มแปล่ที่โดนย้อนกลับมา แต่พี่สาวคนนั้นก็ไม่ได้ใจร้าย หลังจากเธอกดอะไรนิดหน่อยก็ยื่นโทรศัพท์ให้เขาดู

“เอ่อ...แล้วพี่พอจะมีปากกาให้ยิ้มมั๊ยครับ”

เธอถอนหายใจอย่างไม่อ้อมเสียด ล้วงมือลงไปควานหาใน กระเป๋าสะพายไหล่แล้วยื่นให้ที่รัก ซึ่งใช้สกิลยื่นทรงตัวด้วยสองขา บนรถเมล์ที่กำลังติคัง พลังจุดเบอร์โทร. ของนายจ้างไปด้วย เขา อ่านทวนลักษณะงานอีกรอบแล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

‘รับสมัครแม่ของลูกที่เป็นผู้ชายเท่านั้น ค่าตอบแทน 50,000 บาท/เดือน’

วันที่ลงประกาศผ่านมาตั้งเกือบห้าเดือนแล้ว หวังว่าจะไม่มีใครตัดหน้าเขานะ ว่าแต่งานประหลาดๆ แบบนี้ใครจะยอมทำกัน รายละเอียดดอย่างอื่นก็ไม่มีเลย

“น้อง พี่จะลงแล้วนะ” เจ้าของปากกาบอก

“อ่า พี่รีบไปไหนต่อมั๊ยครับ”

เธอทำหน้าที่ประหลาดใจ คิ้วเริ่มขมวด

“เอ่อ ผมจะลงด้วย แล้วขอยืมใช้โทรศัพท์ที่หน่อย”

เธออ้าปากค้างจึ่งหวะเดียวกับที่รถเมล์ปาดซ้ายเข้าป้าย

“ลงไวๆ ชิดในเลย!”

เสียงของกระเป๋ารถเมล์ที่เร่งเร้าทำให้สาวออฟฟิศต้องพยักหน้าอย่างช่วยไม่ได้ ที่รักรีบวิ่งตามลงไปทันที

เมื่อมาหยุดยืนที่ป้ายรถเมล์ยามที่ท้องฟ้าเป็นสีดำแบบนี้ ที่รัก จึงรีบใช้โทรศัพท์อย่างว่องไว เพื่อไม่ให้พี่สาวใจดีต้องกลับบ้านช้ากว่าเดิม

เขากดเบอร์ตามที่จดไว้แล้วกดโทร. ออก รออยู่ครู่หนึ่งก็มีคนรับ ตื่นเต้นจนต้องหันไปจับมือพี่สาวคนข้างๆ เพื่อขอกำลังใจ

“สวัสดีครับ”

ปลายสายเสียงนุ่มทุ้ม มีเพลงบรรเลงเบาๆ ลอดเข้ามาใน
บรรยากาศสงบเงียบ ที่รอกอดจินตนาการไม่ได้ว่าอีกฝ่ายคงอยู่ใน
พื้นที่หรูหรา เหมือนพวกคุณชายในละครหลังข่าว

“อะ ผมเห็นประกาศรับสมัครงาน”

“คุณสนใจเหรอ!”

คนปลายสายผลอตะโกนเสียงดังด้วยความตื่นเต้นทำให้ที่รัก
ต้องยกโทรศัพท์ห่างหู

“เดือนละห้าหมื่นจริง ๆ เหรอครับ”

“พร้อมบัตรเครดิตวงเงินหนึ่งแสน เริ่มงานเลยได้มัย ถ้าพร้อม
มาเจอกันที่คอนโด Luxe ตรงทองหล่อนะ”

“อ่าครับ”

“มาถูกมัย เดี่ยวส่งโลเกชั่นให้”

“ผมไม่มีโทรศัพท์”

หญิงสาวที่ยังไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อถอนหายใจ ดูท่าหากปล่อยให้
ให้อีdekหน้าตามอมแมมนี่คุยต่อคงไม่ได้งาน แล้วจะเป็นภาระเธอ
ต่อไป หญิงสาวเลยขอโทรศัพท์ไปคุยให้ เมื่อได้ใจความก็กดวางสาย
แล้วหันมามองเด็กหนุ่มตัวเล็กจ้อย

“เค้าว่าไงบ้างครับพี่” ที่รักเกาะแขนถามอย่างตื่นเต้น

“นั่งแท็กซี่ไปเถอะ จากตรงนี้ไม่ไกล”

“ผมไม่มีเงิน” คนพูดทำหน้าจ้อย

“ให้คนที่จ้างนายจ่ายให้ไง บื้อจริง”

“ได้เหอครับ” ตาโตๆ นั้นเปล่งประกายออกมา ช่างเป็นคน
ที่เก็บความรู้สึกไม่มิดเลยจริง ๆ

“เค้าบอกพี่แบบนั้น แล้วก็เดี๋ยวพี่ช่วยเรียกรถแท็กซี่ให้ พี่รู้จัก

คอนโด Luxe บอกเลยว่าโคตรไฮโซ” เธอกระซิบ

ที่รักได้แต่ขอบคุณคนที่ไม่รู้จักแต่ก็ช่วยเหลือเขาอย่างเต็มที่ ไม่นานรถแท็กซี่สีเหลืองก็พาเขาออกไปจากป้ายรถเมล์

หัวใจหนุ่มน้อยเต้นตึกตัก ถ้าได้งานแปลว่าเดือนนี้เขากับพ่อ ก็ไม่ต้องถูกไล่ออกจากบ้านเช่าแล้ว แถมยังมีเงินไปใช้หนึ่งวงไฟ วง เหล้า และสารพัดหนี้ตามร้านขายของชำต่าง ๆ ที่สำคัญเขาก็จะได้ กินข้าวครบสามมื้อแล้วสินะ ถ้าทำไปสักพักอาจจะเก็บเงินไปเรียน ต่อได้ด้วย ที่รักอายุสิบเก้าแล้ว แต่ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย เพราะ ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว

คนขับแท็กซี่เลี้ยงเข้าจอดหน้าตึกสูงระฟ้า ด้านหน้าตกแต่ง ด้วยสีทองระยิบระยับจนนึกอยากชุดไปขาย ที่รักลงจากรถอย่างงง ๆ มีผู้ชายใส่เสื้อเชิ้ตดูภูมิฐานคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้กับยามที่หน้าประตู เขามองมา แล้วที่รักก็มองกลับไป ก่อนจะก้มลงดูสภาพเสื้อยืด ตัวโคร่ง แกรมเปื้อนแล้วเปื้อนอีกของตัวเอง กางเกงขาสั้นเก่า ๆ และ รองเท้าผ้าใบที่ไม่เหลือเค้าสีเดิม

สภาพแบบนี้ใครจะกล้ารับเข้าทำงานกัน เขานึกหงุดหงิด ตัวเองที่ไ้ไม่ยอมกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แต่...เอาจริง ๆ นอกจาก ชุดนักเรียนแล้วเขาก็ไม่มีชุดไหนที่ดูสุภาพเลยนี่นา

“คุณคือคนที่โทร. มาสมัครงานใช่ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มถาม เขาเป็นผู้ชายร่างสูง เครื่องหน้าและบุคลิกดูดีมาก ตาคมดูอย่าง เจ้าคนนายคนมองตรงมายังที่รัก และแน่นอนว่ามองแบบหัวจดเท้า

เมื่อหนุ่มน้อยพยักหน้า เขาก็เคลื่อนไหวมาจ่ายเงินให้แท็กซี่ ไป 200 บาท ทั้งที่มิเตอร์ขึ้นเพียง 89 บาท ตากลมมองอย่างละห้อย เงินจำนวนที่เกินนั้นซื้อหมูได้หลายขีดเลยนะ

“เข้ามาคุยกันข้างใน” ว่าที่นายจ้างเรียก

ที่รักสังเกตเห็นต่อ อีกฝ่ายสวมเสื้อเซ็กซี่กรมท่ากับกางเกงสแล็ก สีดำ รองเท้าหนังก็เงาวับ ดูดีมากจนถ้าไปแสดงละครก็คงได้รับบท พระเอก

เมื่อเดินตามเขาต้อย ๆ เข้าไปก็พบบรรยากาศสีทองและพื้น ทรายหินอ่อนสีขาวตัดดำ ชุดโซฟารับแขกหรูหรา เสียงเพลงคลอเบา ๆ และแอร์เย็นฉ่ำ หูหรรษาเหลือเกิน คนตัวเล็กกว่าแอบเดาในใจว่า อีกฝ่ายอาจจะเป็นดารารจริง ๆ ก็ได้

นี่คงไปทำใครห้องมาแล้วเลี้ยงลูกไม่ไหวสินะ เกลียดนักเขียว พวกรักสนุกแต่ไม่คิดป้องกัน!

พอคิดแบบนี้ก็ขมวดพันที ที่รักเริ่มไม่ชอบหน้านายจ้าง เสียแล้ว แต่กลิ่นเงินก็หอมเสียจนสิ้นกลิ่นมโนธรรมในจิตใจ เขาได้ แต่เดินก้มหน้าดู ๆ ตามไป พลังแอบยกเสื้อขึ้นมาดมชนิดหนึ่งว่ามี กลิ่นเหงื่อหรือเปล่า

โชคดีที่ลิบบีของคนโตหุอบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำหอมปรับ อากาศชั้นดีจนกลบทุกกลิ่นบนโลกใบนี้ ที่รักค่อยคลายใจหน่อย เขา หยุดยีนเหนียม ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะเอาตัวเองไปไว้ตรงไหน จะนั่งลง บนโซฟาก็กลัวทำเลอะ

“นั่งสิ” เจ้าของเสียงทุ้มสั่งพร้อมกับจ้องมาด้วยดวงตาคมกริบ ที่รักเก็บ ๆ กัง ๆ จนอีกฝ่ายคงรำคาญเลยกระซอกแซกในที่นั่งลง บนโซฟาตัวข้าง ๆ

โหย... นุ่มมนุ่ม

“เอาเครื่องตีอะไร”

ที่รักส่ายหน้า ใครจะกล้าสั่ง แต่พนักงานสาวของร้านคาเฟ่ก็ เดินมารอรับออร์เดอร์ข้าง ๆ แล้ว

ชายหนุ่มกอดอกแล้วขมวดคิ้วจับ มองอีกฝ่ายด้วยสายตา

ตำหนิทันที

“อย่ามาทำนิสัยจนให้เห็นได้มัย รำคาญ”

ที่รักหน้าตุ้ม หน้าก็หล่อ แต่งตัวก็ดี ทำไมพูดหมาๆ แบบนี้
ที่นี้ก็ไม่พอใจก่อนหน้าก็ยิ่งเพิ่มพูน แต่ก็ทำได้แค่สะกดใจตัวเอง
‘เงินหนอ หอมหนอ อิ่มหนอ ปลอดภัยหนอ’

“โกโก้เย็นหรือชาเขียวอะไรพวกนั้นกินได้มัย”

ที่รักเม้มปากแน่น ชอบกินอยู่หรือกะนะ แต่ไม่มีเงินไว้

“โกโก้ละกันนะ กินชาเขียวปานนี้เดี๋ยวนอนไม่หลับ”

ตากลม ๆ เบิกโตขึ้นไปอีก พูดเองเออเองก็ได้ไว้ พอพนักงาน
รับออร์เดอร์เสร็จก็จากไปเงียบ ๆ คราวนี้ว่าที่นายจ้างก็ทำศอกลง
กับเช่า แล้วยื่นหน้ามาใกล้เขามากขึ้น

ที่รักเพิ่งได้เห็นหน้าอีกฝ่ายชัด ๆ นอกจากตามคสิดำขลับ คิ้ว
เข้มเข้ากันได้ดีกับสันจมูกที่โด่งพอ ๆ กับสันเขื่อน ปากสีชมพูน่ามอง
ผู้ชายตรงหน้าดูดีจริง ๆ ดิจนเริ่มเกร็ง

“ฉันชื่อคิรินทร์ แต่เรียกชื่อเล่นก็ได้ คิวปิด นายล่ะ”

“ที่รัก”

คิรินทร์ สิริประเสริฐไพศาล เล็กคิ้ว เหมือนเขาได้ยื่นไม้ถนัด

“ผมชื่อที่รัก”

“ขณลุก” ร่างสูงทำหน้ารังเกียจอย่างไม่ปิดบัง “ให้เรียกทุกครั้ง
คงไม่ไหว มีชื่อเล่นมัย”

เด็กหนุ่มเม้มปาก หน้าตุ้มอีกรอบ ชื่อเขาเพราะจะตาย และ
เป็นสิ่งเดียวที่คิดว่าแม่ทำถูกต้องแต่คลอดเขาออกมา แล้วเขาก็ไม่มี
ชื่อเล่นด้วย หากเรียกสั้น ๆ ก็ ‘รัก’ เฉย ๆ ใจ

ชายหนุ่มถอนหายใจพลางจับสังเกตุอีกฝ่าย ถ้านั่งเงียบไป
แบบนี้...

“ไม่มีเธอ ฉันตั้งให้ ชื่อจริงที่รัก...ที่รัก...อิม ชื่อเลิฟมัย แปลว่าความรักเหมือนกัน”

“เลิฟเธอครับ” นับว่าเป็นชื่อที่น่าฟังและความหมายดี ที่รักทวนคำแล้วพยักหน้า

“เรียกฉันสั้น ๆ ว่าคิวกี้แล้วกัน คิวบิตนี่ก็ขนลุกเหมือนกัน”

“เป็นคนประหลาดจัง ไม่ชอบชื่อตัวเอง” เลิฟจึงมำเบา ๆ แต่คิดหรือว่ามันจะไม่หลุดรอดไปเข้าหูคนข้าง ๆ

เจ้าเด็กนี่มันช่างพูดจาได้น่าทึ่งเสียจริง

ร่างสูงเตรียมอ้าปากด่า แต่เลิฟรีบเข้าเรื่องเสียก่อน

“เอ่อ ห้าหมื่นที่ว่านี้ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

คิวกี้ได้ทียกยิ้มที่มุมปาก และแน่นอนว่ามันดูดีมากจนใคร ๆ ที่ผ่านไปผ่านมาก็อดเหลียวกลับมามองอีกครั้งไม่ได้

“อยากเป็นแค่แม่ หรือ...จะเป็นอย่างอื่นด้วยล่ะ” เขานึกอยากแก้งอีกฝ่ายขึ้นมาให้สมกับความปากดี จึงลองเย้าเจ้าเด็กตาโตดูสักหน่อย

“คะ...คุณ!”

ได้ผล ตาหวาน ๆ คู่่นั้นเบิกกว้าง ปากอิมสีชมพูอ้าค้าง คงอยากด่า แต่เหมือนยังลังเลอยู่

“โรคจิต! โรคจิตจริง ๆ ด้วย!” ประโยคหลังเลิฟตะโกนเสียงลั่นจนสาว ๆ ที่ยืนเหมยงมองอยู่บริเวณนั้นซุบซิบกันให้แซ่ด

“คุณเป็นนายจ้ำงโรคจิตเธอ! ผม ผม ผมจะเรียกตำรวจ!”

เลิฟโวยวายไม่หยุดแถมทำท่าจะลุกขึ้นจนคิวกี้ต้องรีบรั้งข้อมือไว้ให้นิ่งลง แล้วจุกปากเพื่อปราม ตาเขียวปิด

“แสบนัก” เขาพูดเสียงลอดไรฟัน “หล่อขนาดฉันไม่คิดอะไรกับเด็กกะโปลิอย่างเธอหรอก แค่อยอกเล่น โวยวายไปได้”

“เรื่องแบบนี้มันล้อเล่นกันได้หรือครับ ผมฟ้องคุณได้เลยนะ
 ข้อหาคุกคามทางเพศนะ” เลิฟทำหน้าที่ตุ้มรอบที่สามของวัน ถ้าไม่
 ร้อนเงินเขาคงวางมวยกับว่าที่นายจ้างปากเสียคนนี้แล้ว!

คนเกือบถูกฟ้องหลับตาเพื่อสงบอารมณ์ พลังนึกชมในใจ
 แต่งตัวมอมแมมดูท่าทางชื่อ ๆ แต่เอาตัวรอดเก่งและหัวไวไม่เบา

“ขอโทษแล้วกันที่ฉันนิสัยไม่ดี”

“ห้ามทำอีกนะครับ กับคนอื่นด้วย เขาจะมองคุณเป็นคน
 ไม่ดีเอา”

ฟังเจ้าตัวเล็กมันพูดแล้วอยากบิบบากจิงเลย แต่ข่มใจไว้ก่อน
 คิว...จ้างให้ได้ก่อนแล้วจะเอาคืนให้สมใจอยากเลย

“เออละ มาคุยเรื่องงานกันดีกว่า ฉันจะจ้างนายมาดูแลลูกสาว
 ฉันในฐานะแม่ของเธอ”

“แม่หรือครับ...” เลิฟทวนคำหน้างวงวย “ทำไมไม่มีแม่เป็นผู้ชาย
 ลูกจะไม่งหรือครับ”

คิดถอนหายใจ เขาว่าแล้วว่าต้องมีคนสงสัย และเพราะตำแหน่ง
 ประหลาด ๆ แบบนี้ไง เขาลงประกาศไปตั้งห้าเดือนก็เพิ่งมีไอ้เด็ก
 มอมแมมนี่สนใจมาสัมภาษณ์เป็นคนแรก

“ไม่ได้อยากให้แม่ของลูกเป็นผู้ชายหรือกะ แต่ที่ต้องเลือก
 แบบนี้เพราะฉันจะได้ทำผู้หญิงคนไหนท้องอีกไม่ได้แล้วนะสิ” ชาย
 หนุ่มคำราม “แล้วจะมาเลี้ยงดูลูกแปลว่าเราต้องอยู่ด้วยกัน นอน
 ห้องเดียวกัน และฉันก็เป็นผู้ชาย ความอดทนต่ำ ถ้าผู้หญิงไม่ปล้ำ
 ฉันเพราะหวังเงิน ฉันก็น่าจะปล้ำเธอเพราะความหื่น”

เขาไม่คิดจะปิดบังพฤติกรรมเลย ๆ ของตัวเองหรือก และ
 คิดว่าตัวเองมีไอ้เดียวที่บรรเจิดสุด ๆ ไปเลย ถึงยังไงเลิฟก็เป็นผู้ชาย
 เขาไม่มีทางพิศวาสหรือหน้ามิดไปหลงปล้ำ และนั่นคือเหตุผล

ทั้งหมดของตำแหน่งงานสุดพิลึกพิลั่น

เลิฟฟังว่าที่เจ้านายพูดแล้วก็ยกมือปิดปากกลั้นขำ เขาเริ่มโอเคกับความตรงไปตรงมาของอีกฝ่ายแล้ว มันทำให้รู้สึกที่น่าจะสามารถร่วมงานกันได้ แต่พอคิดอะไรบางอย่างได้ก็ตาโต

“อย่าบอกนะว่า เด็กที่ผมต้องมาเลี้ยงนี่เพราะคุณเพลอไปล่องเกินแม่เค้าโดยไม่ตั้งใจ”

ร่างสูงส่ายหน้า คนถามจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“คุณแม่ของน้องคงไม่อยู่แล้วใช่ไหมครับ เลยต้องหาคนมาเลี้ยงแทน” หนูนุ่มน้อยดิ่งดรามามา เพราะคิดว่าน่าจะเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้แม่อยู่เลี้ยงลูกไม่ได้

คิ้วส่ายหน้าอีก

“ไม่ได้เพลอไว้ย่ะ ตั้งใจ Have Fun กันนี่แหละ แต่ไม่รู้ยุ่งยารั่วหรือลืมนี่เสีย เด็กเลยออกมาเป็นพยานความชวยอยู่นี่ไง”

“หมายความว่าลูกคนนี่คุณไม่ตั้งใจมีหรือ!” คนฟังขึ้นเสียงเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาทันควันกับคำพูดที่ดูเหมือนไม่ได้รักลูกตัวเองแน่นอนว่าสายตารังเกียจเลิฟก็ไม่คิดจะปิดบัง

ว่าที่นายจ้ำตบไหล่ไปที่อย่างหมั่นไส้

“แต่ฉันก็รับผิดชอบนี่ไง กำลังจะรับเธอมาเลี้ยง แต่แค่ไม่ได้รักกับแม่ของเด็ก เราเป็นแค่เซ็กซ์เฟรนด์กันตอนฉันเรียนเมืองนอกแล้วมันก็พลาด”

เลิฟเริ่มเกลียดเขานิดหนึ่ง คำว่า ‘พลาด’ และ ‘ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด’ เป็นคำต้องห้ามในใจเขา เพราะแม่แท้ๆ ที่ทิ้งเขาไปก็พูดทำนองนี้บ่อยๆ ส่วนพ่อก็เลี้ยงเขาด้วยลำแข้งตลอดเวลา แถมยังต้องทำงานหนักตั้งแต่เด็ก อาหารก็ได้กินไม่เต็มทีจนมีส่วนสูงน้อยกว่าคนอื่น ต้องมีเด็ก ๆ ที่ต้องทนกับความเจ็บปวดแบบนี้อีกก็คนกันนะ

จากที่โกรธ ดวงตาคู่นั้นกลับค่อย ๆ หมองลงเรื่อย ๆ จนมันดู น่าสงสารในสายตาคณมอญ คิวไม่รู้ว่าเจ้าเด็กตรงหน้าคิดอะไร มากมาย

“นี่ ยังไงลูกก็เกิดมาแล้ว และฉันก็รักเธอ ไม่งั้นจะเครียดเรื่อง หาคณเลี้ยงอยู่นี่เหอ เดือนหน้าแม่เค้าจะเอามาส่งที่เมืองไทยแล้ว”

เลิฟที่เพิ่งหลุดออกจากวงค์ความคิดพยกหน้า ไซ้...อย่างน้อย คนตรงหน้านี้ก็ยิ่งพยายามหาสิ่งที่ดีให้เธอ แถมลงทุนจ้างพี่เลี้ยง สุดแพงอีกด้วย

“เพราะฉะนั้นเธอต้องเตรียมตัวให้พร้อม ฉันจะส่งไปเรียนวิธี เลี้ยงเด็ก เรียนทำอาหาร แล้วก็เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อต้องสื่อสาร บางคำกับปานดวงใจ”

“ปานดวงใจ” เลิฟทวนคำ

“ชื่อยายหนูไง น่ารักมั๊ย”

“ครับ” เลิฟยิ้มได้อีกครั้ง แค่ได้ยินชื่อเขาก็น่ารักและเอ็นดู เด็ก ผู้หญิงคนนั้นต้องน่ารักมากแน่ ๆ

“เธอเติบโตมาอย่างดี นายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจ้างแม่เธอ อุ้มท้อง ไม่ยอมให้เธอไปทำแท้ง แล้วก็ต้องได้กินนมแม่จนถึงหนึ่ง ขวบ ตอนนี้ก็กำลังจะครบกำหนดส่งลูกคืนแล้ว”

“คุณก็ยังคงเป็นคนดีอยู่บ้าง”

“เลิฟ ขึ้นปากหมาอีก จะหักเงินเดือนแล้วนะ”

“ล้อเล่นนะครับ” ลูกจ้างตัวน้อยปะเหลาะ

“ฉันเองก็ไม่ได้อยากทำให้เด็กที่เกิดมาไม่มีความสุข แต่ด้วย บริบทหลายอย่างมันทำให้ฉันกับแม่เธออยู่ด้วยกันไม่ได้”

“ครับ”

“แต่ฉันก็อยากให้ปานดวงใจมีทั้งพ่อและแม่”

“ที่เป็นผู้ชาย?”

แน่นอนว่าเลิฟกวนดิน คิวจึงยกมะเหงกขึ้นมาขู่ทันที

“ฉันจะเรียกนายว่าหม่าม้า แล้วนายก็ต้องเรียกฉันว่าปะป๊า”

“แล้วน้องจะงมัยว่าทำไมหม่าม้าแกลเป็นผู้ชาย” ว่าที่คุณแม่
ยังอดไม่ได้กับเรื่องนี้

“เด็กขวบนิ่งแยกเพศไม่ออกหรอก โตหน่อยแล้วเราค่อย
อธิบายเหตุผลทั้งหมดให้แก่ฟัง โอเค้”

เลิฟคิดว่ามันไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไร เพราะสุดท้ายก็จะสร้าง
ปมให้แก่เด็กอยู่ดี แต่สำหรับตอนนี้มันก็เป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับ
คิวและลูกสาว

“ฉันไม่อยากพลาดทำเด็กที่ไหนเกิดมาอีก และฉันก็พาปาน-
ดวงใจเข้าบ้านใหญ่ไม่ได้” ร่างสูงอธิบายต่อ “ได้แต่หวังว่าเธอจะรัก
ปานดวงใจเหมือนลูก แล้วก็เลี้ยงดูเธอให้ดีที่สุด...ไม่สิ เราสองคนจะ
ช่วยกันเลี้ยงดูเธอให้ดีที่สุด”

เท่านั้น...ไฟที่แผ่นหลังของเลิฟก็ลุกโชน มันมีพลังยิ่งกว่า
คำปลุกระดมของเครือชายชายตรงเสียอีก

หน้าที่เขาคือ...ทำให้เด็กหญิงปานดวงใจเติบโตขึ้นมาด้วย
ความรัก และเป็นเด็กที่น่ารักของสังคม

แถม...เงินเดือนก็ยังมหาศาลขนาดที่จับปริญญาโทยังไม่ได้
เงินเดือนเท่านั้นเลย อี ๆ

“เอาบัตรประชาชนมาหน่อย” นายจ้ำงนุ่มแบมือ

“อะ เอาไปทำไมครับ”

“ถ่ายเอกสารเก็บหลักฐานไว้สิ เกิดนายเป็นอาชญากร ฆ่า
ปาดคอฉันขึ้นมาทำไงล่ะ”

“ผมไม่มีประวัติไม่ตีนะครับ แต่นี่บัตรครับ เพื่อความสบายใจ”

คิวรับมาแล้วเดินไปให้พนักงานต้อนรับช่วยถ่ายเอกสารให้ หลังจากเอาสำเนามาให้เลิฟเซ็นชื่อ เขาก็เอาบัตรตัวจริงคืนเจ้าของ

“เริ่มงานพรุ่งนี้ ไปบอกลาที่บ้านซะ แล้วก็ไม่มีโทรศัพท์ใช้ม๊ยะ ตามมา เดี่ยวพาไปซื้อเลย จะได้คุยกันได้” คิวลุกขึ้นเต็มความสูง เขาเป็นนักธุรกิจที่ยิ่งหนุ่มจึงมักคิดเร็วทำเร็วเสมอ

“หักจากเงินเดือนริเปล่าครับ”

“นี่ ฉันไม่ใช่คนงกนะเว้ย ถือว่าเป็นของขวัญจากปีานะครับ ม้า แล้วเราจะได้เริ่มต้นชีวิตครอบครัวกันสักที”

เลิฟวิ่งตามคนขายาวเข้าร้านนู้นออกร้านนี้ให้วุ่น พ่อของ ยายหนูปานดวงใจใช้เงินเป็นทิวชู่ในห้องน้ำเลย

“นี่ไอโฟนรุ่นใหม่ล่าสุด”

“นี่เสื้อผ้าชุดใหม่ ไปโละชุดเก่าแร้นแค้นทิ้งซะ รสนิยมแย่มาก รับไม่ได้”

“นี่กุญแจรถ อ้อ ฉันต้องส่งเธอไปเรียนขับรถก่อนใช้ม๊ยะ”

“นี่บัตรเครดิตวงเงินหนึ่งแสน ไว้ซื้อของให้ลูกของเรา”

สารพัดนี่! ของนายจ้างหนุ่มเล่นเอาเลิฟเหวี่ยงตก ตอนนั้ทั้งสองคนเดินอยู่ในอะเวนิวแห่งหนึ่งใกล้คอนโด แคว้นแรกที่เจอกัน คิวก็ให้สารพัดสิ่งแก่เขา ถ้าไม่นับว่าปากหมามาก ๆ เรื่องอื่นก็ถึงถือว่าน่าคบ

“แล้วก็เรื่องสุดท้าย เลิกนิสัยจนซะ รวยให้ชิน เพราะเธอคือแม่ของปานดวงใจ”

เลิฟทำปากคว่ำ เขาว่าไม่ทันขาดคำ ฟันหมาอีกละ

“เข้าใจม๊ยะ”

“ครับ!”

“แล้วคุณรวຍมาจากไหน ทำไมไม่ใช้เงินสุ่ยสุ่ยแบบนี้” เลิฟ
คันทักถามไม่ได้

คนที่เดินนำหน้าหยุดก็จนจุมกเลิฟแทบทิ่มหลังเขา ร่างสูง
หันมาพร้อมยื่นกระดาษแผ่นบางให้ “นี่นามบัตรฉัน”

เลิฟรับมาดู ก่อนจะตาโตกับนามสกุลและตำแหน่งของอีกฝ่าย
นี่มันตระกูลเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ระดับต้น ๆ ของประเทศ
เลยนี่นา แล้วเป็นผู้บริหารด้วย

“กิจการที่บ้าน”

“รวยขนาดนี้ ที่บ้านไม่มีคนช่วยเลี้ยงเหรอครับ”

“ขืนให้ที่บ้านรู้ว่าฉันมีลูกแล้วได้ถูกตัดออกจากตระกูลแน่ เพื่อ
ความสบายของฉัน เธอ และหนูปานดวงใจ ปิดเรื่องนี้ให้มิด”

“แล้วถ้าวันดีคืนดีคนที่บ้านคุณโผล่มาที่ห้องล่ะครับ”

“หึ” ชายหนุ่มเอานิ้วโป้งปิดจุมก แล้วยึดอกฝั่งผายก่อนจะ
ประกาศก้อง “คุณอย่าจะมีวันหาเจอ เพราะฉันซื้อห้องฝั่งตรงข้าม
กันไว้อีกห้อง มาเคาะไปสิ ห้องเก่าฉันมีคนอยู่เสียที่ไหน ฮะฮ่าา”

“ซื้อห้องไว้สองห้อง?!”

“จะพูดให้ถูกคือห้องเดียว เพราะห้องเก่านั้นเป็นสมบัติที่
คุณย่าซื้อให้ฉันต่างหาก”

“ร่ำรวยสุด ๆ ไปเลย”

“เอามือมาลูบแขนฉันสิ ฉันว่าคงมีเศษทองติดมือเธอไปละ”

คนฟังทำหน้าอึ้งย้งวะ จากที่เคยคิดว่าเป็นงานสบายก็เริ่ม
เห็นเค้าลางความลำบาก นี่มันงานช่วยปกปิดความลับของไฮโซชื่อ
ดังชัด ๆ ยิ่งทำให้เขานึกสงสารแม่หนูปานดวงใจเข้าไปอีก โตมาแล้ว
จะรู้สึกยังไงนะ ขนาดญาติผู้ใหญ่ยังไม่เคยเห็นหน้าเธอเลย พอคิด
ได้ตั้งนั้นเขาก็เฝยหน้าขึ้นสบตาปะป๊าของแม่หนูปานดวงใจ

“ผมจะดูแลปานดวงใจให้ดีที่สุด” เลิฟให้คำมั่น “แกจะต้องได้รับความรักอย่างเต็มที่ ชดเชยกับหลาย ๆ อย่างที่ขาดหายไป”

คิดเชื่อว่าเลิฟไม่ได้พูดประชด แวดตาของเจ้าหนูตรงหน้าจริงจังเสียจนเขารู้สึกเต็มตื่นในหัวใจ

“อืม เรามาพยายามเพื่อยายหนูด้วยกันนะ”

หลังจากนายจ้างบอกให้เขาเลิกนิสัยจน วันรุ่งขึ้นเลิฟจึง ไม่นอนอะไรมาคอนโดอีกฝ่ายสักอย่างเดียว เพราะสมบัติที่เขามีติดตัวทุกชิ้นล้วนบ่งบอกถึงความจนทั้งสิ้น

ตอนนี้เขายืนอยู่หน้าคอนโดเดิม นั่งแท็กซี่มาด้วย ไม่งั้นเสื้อผ้าที่สวมอยู่คงจะยับย่นเพราะรถเมลล์ที่มีผู้คนเบียดเสียด

“โห ม้า!” นายจ้างร้องเสียงดังพร้อมมองคนตรงหน้าด้วยสายตาแบบใหม่

ลูกจ้างเขาเปลี่ยนไปมาก แค่สวมเสื้อเชิ้ตสีครีมกับกางเกงผ้าสีน้ำตาลอ่อนยาวเหนือข้อเท้าเล็กน้อย และรองเท้าน้ำตาลเข้มเข้ากัน ใบหน้าอ่อนเยาว์ที่เคยมอมแมมเมื่อวานกลับดูสะอาดสะอ้าน แก้มสีชมพูปลั่งรับกับดวงตากลมหวาน ริมฝีปากก็สีสวยสุขภาพดี แถมยังมีออราเออร์ไวรัไต้เคียงสาอีก

ชายหนุ่มเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าเขาจะอดใจไม่คิดฟุ้งซ่านกับแม่ของปานดวงใจเวอร์ชันผู้ชายได้หรือเปล่า

พฤติกรรมที่มองหวัจตเท้า แลบลิ้นเลียริมฝีปากของอีกฝ่ายทำให้เลิฟเลิกลั้กทันที

“มะ มีอะไร คุณ ห้ามคิดหีนนะ แจ้งความจริงจริงๆ นะ มีโทรศัพท์แล้วด้วย!”

“ตบปากตัวเองเดี๋ยวนี้ บอกให้เรียกฉันว่าอะไร”

“ก็มันไม่ชิน”

“ชินซะ ไม่จั้นทุกครั้งี่เรียกผิดจะหักเงินเดือน ค่าละห้าพัน
ดีมัย”

“ห้ามนะครับ!”

เรื่องเงินเรื่องใหญ่่นะว้ย เลิฟโววายในใจ

“เรียกใหม่”

“ปะ...ปะป้า”

“เก่งมาก ตกรางวัลให้” เขาควกเงินออกมาให้สองร้อยเล่นเอา
อีกฝ่ายเหวอ แต่ก็ตะครุบไว้ เพราะค่าแท็กซี่ที่นั่งจากหน้าสลิ้มมาถึง
นี่มันก็ไม่่น้อยนะ

คิวเดินนำอีกฝ่ายไปที่ลิฟต์ ยื่นคีย์การ์ดไปแตะกับเครื่องรับ
แล้วกดเลขชั้น

“จำด้วยนะ ห้ามติดอยู่ในลิฟต์ ห้ามเดินตามคนอื่นออกไป”

“ครับ แตะการ์ดแล้วกดชั้นยี่สิบเจ็ดไปห้องคุณคิว เอ้ย ห้องป้า
คนเดียว”

เลิฟเก็บมันใส่กระเป๋าเงินที่คิวเห็นแล้วต้องถอนหายใจ เขา
กดเปิดมือถือเพื่อเข้าเว็บไซต์ร้านแบรนด์เนมที่สั่งซื้อบ่อยๆ แล้วสั่ง
กระเป๋าเงิน YSL แบบชิบิบายาวมาให้ทันที

มาใช้ถุงชิบิล็อกอะไร คนรวรรับไม่ได้!

เมื่อลิฟต์เปิดออกกว้างสูงก็เดินนำเข้าไปที่ห้องชุดขนาดใหญ่
ทำเอาเลิฟที่เดินตามมาตัวแข็งที่อึดกรอบ ไม่คิดว่าในตึกแบบนี้จะ
สามารถสร้างที่อยู่อาศัยให้มีลักษณะคล้ายบ้านได้ มันมีห้องโถง
ขนาดใหญ่ โซฟารับแขกชุดใหญ่ บาร์เครื่องดื่ม แยกห้องครัวแบบ
ฝรั่งไว้มุมหนึ่ง มีระเบียงกว้างขวาง และเพราะเจ้าของห้องเปิดมาน
ไว้จึงมองเห็นวิวกรุงเทพฯ ได้อย่างชัดเจน

เลิฟยังยืนตะลึงอยู่กับที่ เขาเพิ่งเคยเห็นโลกในมุมนี้เป็นครั้งแรก

“ห้องนอนอยู่ข้างบน”

ร่างสูงชักชวนให้ลูกจ้ำงหนุ่มเดินขึ้นไปดู แน่ใจว่าต้องลากข้อมือนั้นแหละ อีกฝ่ายถึงยอมออกเดินตามไป จึงเห็นว่าพื้นที่ด้านบนแบ่งเป็นสองฝั่ง

“อันนี้ห้องเล็กไม่ได้ใช้ เราสองคนนอนห้องนี้”

คนฟังทำหน้างั้นงันที ไม่คิดว่าชีวิตลูกจ้ำงอย่างเขาจะได้รับอภิสิทธิ์ขนาดนี้

“นอนด้วยกัน แต่ป้าทำเตียงแยกไว้ให้แล้ว มีที่นอนของเจ้าตัวเล็กอยู่ตรงกลาง”

เลิฟพยักหน้า คำแทนตัวว่าป้าและบรรยากาศเป็นกันเองของอีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกเหมือนกับว่ารู้จักกันมานานแล้ว

“ม้านอนฝั่งนี้ ป้านอนฝั่งนี้” คนพูดผายมือให้เห็นเตียงกว้างสองหลังซึ่งวางอยู่บนตั่งไม้บิลด์อินเตี้ย ๆ ตรงกลางเป็นเตียงนอนเด็กน้อยที่กั้นคอกไว้อย่างสวยงาม

“กลางคืนเราจะช่วยกันดูลูกได้”

แม้ว่าคิวไม่ได้ตั้งใจจะมีป้านดวงใจ แต่เขาก็ไม่ได้ใจร้ายถึงขนาดไม่ยอมรับลูกตัวเอง เขาอยากให้ลูกเติบโตขึ้นมาด้วยความรักและเป็นเด็กดีของสังคม ส่วนจะทำให้ทวดของลูกเข้าใจได้ยังไงนั้นขอพักไว้ก่อน เพราะยังคิดแผนดี ๆ ไม่ได้

“แล้วนี่ตู้เสื้อผ้า ป้าเคลียร์ราวไว้ให้มาแล้ว” พุดพลางเดินนำไปยังวอลล์อินคลอเซตซึ่งราวขวาเต็มไปด้วยเสื้อผ้า รองเท้า เนกไท ชั้นวางนาฬิกา น้ำหอม และเครื่องประดับอื่น ๆ ของผู้ชาย ส่วนราวซ้ายว่าง

เลิฟทำหน้าตะลึง ตู้อื้อผ้าคนรวยนี้ใหญ่กว่าบ้านเขาทั้งหลัง
อีก

“คิดว่าอยู่ได้มั๊ย”

“เกินกว่าได้อีกครับ เอาจริง ๆ เกร็ง แล้วยังเกร็งใจมากด้วยที่
ต้องนอนห้องเดียวกับคุณ เอ๊ย ป้า ห้ามตัดเงินผม เอ๊ย ม้านะ!”

คิวซำก้ากอย่างไม่วางมาดอีกต่อไป

“เรามาสนิทกันไว้ให้มาก ๆ พอลูกมาจะได้มีกลิ่นอายของ
ครอบครัวที่แท้จริงไง”

เด็กหนุ่มพยักหน้า

“แล้วก็กฎในการอยู่ร่วมกัน ขอให้พูดความจริงกับป้าทุกอย่าง
เราจะว่ากันด้วยเหตุผล โอเคมั๊ย”

“ครับ”

“แล้วก็...ห้ามขโมยของ”

เลิฟขมวดคิ้ว

“อยากได้อะไรก็ขอให้บอก ป้าคิดว่ารวยพอที่จะซื้อทุกอย่าง
ที่ม้าอยากได้ อย่าหยิบฉวยอะไรไปโดยพลการ” เจ้าของห้องหยุดไป
นิดหนึ่งแล้วพูดต่อ “ป้าไม่รู้ว่าม้าโตมาจากสังคมแบบไหน แต่ดูจาก
เมื่อวานและสมบัติในตัวแล้วคงไม่ค่อยจะมีกินนั้ก”

พูดขนาดนี้ลากไปตบหน้าทีสี่แยกปทุมวันเลยดีกว่า

“ป้าไม่ได้ตั้งใจจะดูถูก คนเราเลือกเกิดไม่ได้ป้ารู้ ขนาดเลือก
ไม่ให้เกิดยังไม่ได้เลย” ชายหนุ่มพยายามยิ้มแย้ม เลิฟจึงคิดว่าเขา
คงหมายถึงน้องปานดวงใจนั่นแหละ

“ถ้าเงินไม่พอใช้ให้บอก อยากได้อะไรให้ขอ ป้าจะให้เท่าที่
ได้ เพราะจากที่สัมผัสป้าเชื่อว่าม้าเป็นคนดี แล้วยังตั้งใจที่จะดูแล
น้องปานดวงใจจริง ๆ แต่ป้าไม่รู้ว่า...สังคมรอบข้างของม้าจะมา

ทำร้ายตัวม้าเองหรือเปล่า อย่างเช่นรอยข้ำที่มุมปากนี้ เมื่อวานยังไม่มีนะ”

เจ้าตัวผลอยกมือขึ้นลูบอย่างตลกใจ โชติ เขาเพิ่งโดนพ่อตบมาเมื่อวานตอนกลับถึงบ้านแล้วไม่มีเงินให้อีกฝ่ายเรียกร้อง

ตากลมหลุกหลิกทันที คิวสนใจเขามากกว่าที่คิดเสียอีก เพราะมันเป็นแค่รอยเล็ก ๆ ที่ถ้าไม่สังเกตคงไม่เห็น

ร่างสูงเห็นอาการเหมือนเด็กกลัวความผิदनั้นแล้วก็นึกเอ็นดู เขาก็มลงมาหา ใช้มือข้างหนึ่งเชยคางอีกฝ่ายขึ้นแล้วเป่าลมอ่อน ๆ ลงไปเบา ๆ เหมือนที่แม่เคยทำยามที่เขาตัวเล็ก ๆ

“ม้าหายเจ็บนะ ป้าเป่าให้”

“คะ...คุณ เอ่อ ป้า ซ้อมเลี้ยงลูกเหรอ”

คิวอมยิ้ม ผลอยคิดว่าคนตรงหน้าก็หน้าตาน่ารักไม่หยอก แถมผิวที่ได้สัมผัสเมื่อครู่ก็สีนमी เขาพละออกห่างจากใบหน้าที่จะขึ้นสีแดงเรื่อ่นั้น

“ซ้อมไว้ คำเรียกว่าเป่าเพียง”

เลิฟพยักหน้า รู้สึกปั่นป่วนในอก นอกจากความรู้สึกดีที่ได้รับ ความห่วงใยแล้วมันยังมีอีกความรู้สึกหนึ่งที่เรียกไม่ถูกว่าจะไรปนอยู่ด้วย ตั้งแต่โตมาเขายังไม่เคยได้สัมผัสความอ่อนโยนขนาดนี้จากบุพการีเลย แต่เลิฟก็ไม่ใช่คนแข็งแกร่งดั่ง เพราะเขาไม่ชอบให้คนอื่นปฏิบัติต่อเขาอย่างไร เขาก็จะทำตัวให้ตรงข้ามกับสิ่งที่เขาไม่ชอบ

“มาดูตารางเรียนกันดีกว่า ม้ามีเรียนเพียงเลยเพื่อเตรียมตัวเลี้ยงเด็กน้อยของเรา” ชายหนุ่มก้มมือชวนเลิฟเข้าไปในห้องทำงานของเขา มันเป็นเพียงโต๊ะโล่ง ๆ ที่มีโน้ตบุ๊กวางอยู่เครื่องหนึ่ง เขาเปิดฝาพับขึ้น แล้วชี้ให้ดูที่ตารางเวลา

เพอร์ซี่ x เเมอ

باب! เสียงฝ่ามือกระทบเนื้อออกแน่น ๆ ที่ได้มาจากการอัดโปรตีนและเวทเทรนนิ่งอย่างหนักหน่วงดั่งลั่นกลางห้องนอนบนคอนโดหรู

“เอาออกไปเดี๋ยวนี้แหละ!” เสียงขู่ดังมาจากริมฝีปากสีแดงก่ำเจ้าของเสียงทำหน้ายุ่งสุดขีด ซึ่งตาเรียวเฉียวจวนดมองคนที่กดตัวเองไว้ใต้ร่างที่เกิดจากการเรียงต่อกันของกล้ามเนื้อสุดเพอร์เฟกต์

“ทำไมครับ มันทำให้มีอาการอื่นอีกแล้วหรือ” เอ่ยเสียงทะเล้นอย่างยั่วเย้าแล้วเริ่มขยับสะโพกเนิบนาบอย่างนิกสนุก พลางยกสองขาเรียวให้สูงขึ้นจนแทบพาดบ่าอีกครั้ง

การที่คนข้างล่างนิ่งไม่ขยับขึ้นก็ไม่ได้แปลว่าสมยอมเสมอไป แต่หมดแรงแล้วโว้ย! เล่นจัดหนักตั้งแต่กลับจากฝับนท้องฟ้าสว่างไปเสียหนึ่งแล้ว

“เพอร์ พี่ไม่เล่นนะ ไม่ไหวแล้ว”

“ผมก็ไม่เคยเล่น ๆ กับพี่อยู่แล้ว ผมนะเอาจริงทุกรอบ”

“ไอ้เด็กผี!” เมา ดีไซเนอร์เสื้อผ้าแบรนด์ดังวัยสามสิบต้น ๆ ต่ำเตี้ยให้

“เด็กผัวครับ ไม่ใช่เด็กผี ออกเสียงให้ถูกต้องด้วย” เพอร์ซี่ นายแบบหนุ่มลูกครึ่งเกาหลีบอก ยิ่งเห็นคนถูกแกล้งทำหน้างอ เขาก็ยิ่งชอบ จึงก้มลงไปดูดปากสีแดงบวมเจอนั้นแรง ๆ

เมาตื่นชลุกชลัก แต่แรงเท่าแมวตื่นแบบนี้จะสู้เสือใคร่งวัยฉกรรจ์ได้อย่างไร

เพอร์ถอนปากแล้วผละออกมาดูคนหอบ

“นี่เกรงใจเลขสามของพี่บ้างได้มั๊ย ไม่ได้แรงดีเหมือนพวกเด็กเอ๊าะ ๆ นะ!”

คนหล่อหัวเราะพริต “แก็่ๆ แบบนี้แหละชอบ เอวโคตรมัน
แล้วก็เป็นงานเวอร์”

คนตัวเล็กกว่าชวนนมคนพูดเข้าให้อย่างหมั่นได้ เพอร์รวบ
ข้อมือของอีกฝ่ายไปตริ่งไว้เหนือศีรษะ ก่อนจะแทรกคืบเข้าไปใน
ริมฝีปากสีเซอริที่ซิมก็ทีก็แสบ เขาสู้รบกับคืบอีกฝ่ายอย่างเมามัน
เปลี่ยนองศาหน้าให้กลืนกินได้มากขึ้น ๆ จนคนที่บอกให้พอให้หยุด
ให้ถอยเมื่อสักครู่กลับเริ่มขยับสะโพกสอดรับกับจังหวะของเขา
เสียแล้ว แถมยังขยับเร็วกว่าเขาไปอีกหนึ่งสเตป

หึ ๆ คนแก็่เครื่องติดแล้วสินะ

เพอร์ถอนริมฝีปากออกมาเพื่อมองคนตาดูที่ตอนนี่กลายเป็น
หวานเชื่อมซึ่กซึ่ก เเมอตัวแดงเรื่อแล้วยังทำหน้าที่ชวนขย็อยู่บน
ผ้าปูที่นอนสีแดงเบอร์กันดีที่ช่วยขับให้ผิวขาวนุ่นน่าหลงใหลเข้าไป
อีก

“พี่จะไม่ไหวแล้ว ฮึ๊ก” คนหน้าเฉี่ยวกัตรีมฝีปากอย่างข่ม
อารมณ์ เอ่ยวอนขอ แล้วลุกขึ้นคุกเข่าหันหลังให้ เอียงหน้ามาเล็ก
น้อยก่อนจะใช้สองมือแหวกกันตัวเองอย่างยั่ววนใจเจ้าเด็กหีน

เผียะ!

นายแบบหนุ่มพาดฝ่ามือลงบนก้นแดงอนเสียดังลั่นห้อง
ฮึ๊ก!

“ฮึ๊ก หยะ...อยากได้ของเพอร์แล้ว...” เเมอบีบเสียงสะอื้น
ชวนหัวใจอ่อนแรง

จะส่งเสียงยังงี้ก็ได้ แต่จะสายสะโพกวน แล้วเอามือแหวก
กันต่อหน้าเขาแบบนี้ไม่ได้

เพอร์ซึ่สวนอาวุธเข้าไปจนเเมอสะดุ้ง ส่งเสียงน่าสงสารเหมือน
ลูกแมวตัวเล็ก ๆ โดนตี

จริตตินักนะคุณแฟน!

เขากดแผ่นหลังอีกฝ่ายลงอีกหน่อย แล้วคว้าสะโพกกลม ๆ นั้นเข้าหาตัวเพื่อขยับกายอย่างร้อนแรงต่อทันที

นายแบบหนุ่มขอมปล่อยเหยื่อตอนเกือบแปดโมง เฉอนอนนิ่งราวกับคนเป็นอัมพาตทันที ขนาดดวงตายังไม่อยากขยับ เพราะเหนื่อยล้าและง่วงเกินกว่าจะต่อกรกับเด็กผีแล้ว

“นี่ถ้าไม่ต้องเข้าเรียนนะ ผมไม่ปล่อยพี่แน่”

“แล้วไม่หลับไม่นอนจะเรียนรู้เรื่องมัย เสียตายค่าเทอม!”

คนหมดสภาพยังมีแรงขึ้นเสียง

“ซึ่บัจจ เดียวกลับมานอน ไปปรับด้วยนะ เลิกเที่ยง” เจ้าของเสียงซึ่เล่นก้มลงกระชับที่ข้างหูคนนอนแนบหน้าไปกับหมอน

“ไม่ไปโง้ย!” เฉอຍงักรอที่อีกฝ่ายไม่คิดถนอมเขาสักนิด มีคนรักดูต้นบนเตียงอยู่ร่วมบ้านนี้ก็เชื่อว่าจะเป็นลามกเสมอไปนะ

“ไม่มีแรงขยับรถแล้วเนี่ย” เด็กตัวโตอ่อน

เฉอเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่อดอ้อนอยู่ข้างตัวแล้วอยากหยิกแก้มให้หลุดคามือนัก

“คำนั้นมันควรเป็นที่พูดมัย ข้อสะโพกหลุดรีเปล่าเนี่ย รอบหลังนี้ไม่ยั้งเลยนะเพอร์”

เพอร์หัวเราะร่วน “นะ นะ เที่ยงไปปรับหน่อย ไปหาอะไรอร่อย ๆ กินกัน แล้วค่อยกลับมานอนตอนบ่าย กลางคืนจะได้มีแรงทำต่อ”

เฉอปาหมอนใส่อีกฝ่ายทันควัน “ไอ้เด็กผี!”

“พี่ทำเสน่ห์ใส่ผม ทั้งรักทั้งหลงจนใจหัวไม่ขึ้นแล้วเนี่ย”

“ไปมหา'ลัยให้ไวเลย โดนไทรซ์ขึ้นมาจะสมน้ำหน้าให้”

ฟอด!

“เมียเป็นห่วง ชื่นใจ”

เฉอซี้เกียจจะต่อปากต่อคำอีกจึงนอนคว่ำหน้าหันไปอีกทาง แล้วหลับตาลง เป็นสัญญาณว่าเลิกสนทนาแล้ว

แต่เมื่อเสียงฝีเท้าเพอร์ห่างออกไปจากเตียงได้สักระยะ เฉอ ก็หันไปมองตาม แล้วอดขยับปากบอกไม่ได้

“เพอร์...มีไข่ต้มกับนมอยู่ในตู้เย็นนะ กินก่อนออกไป” เขา ไม่อยากให้คนที่ใช่แรงมาทั้งคืนหิวโซ กลัวสมองจะขาดสารอาหาร ตายเสียก่อน

“เนี่ย ๆ พี่ชอบให้ได้ป่ะ แล้วจะไม่ให้อะยากลากชั้นเตียงตลอด เวลาได้ไง”

“รีบไปป่ะ!”

น้ำเสียงโคตรเกรี้ยวกราดไม่สมตัวเลยสักนิด เพอร์ขำอยู่คนเดียว เขาเดินกลับมาหาคนหยิ่งแต่ทำตัวแสนน่ารักอีกรอบ นิ่งหมิ่น ๆ บนขอบเตียง มองคนที่กำลังจะเข้าสู่ห้องนิทรา แล้วตัดสินใจพูดเรื่องที่ยังค้างคาใจอีกรอบ

“พี่เฉอ เรื่องที่ผมบอกว่าอยากมีลูกอะ พี่คิดไงเหวอ”

เฉอถอนหายใจ เหนื่อยจะตายห้าอยู่แล้ว ยังอุตส่าห์มาคุยเรื่องมุ้งมั้ง “เลี้ยงเด็กมันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ นะเพอร์ เราคบกันสองคนแบบนี้มันสนุก จะหิวหกกันขวิดแค่วันก็ได้ เบื่อกันก็แค่เซย์กู๊ดบาย แต่ถ้ามีเด็ก...เค้าคือลูก...คือคนที่เราต้องรับผิดชอบ”

“ที่ผมอยากมีลูกเพราะผมไม่อยากเลิกกับพี่ไง” เด็กหนุ่ม รุน้องพูดตามความคิด เขาลูบหัวไหล่เปล่าเปลือยของคนอายุมากกว่าเบา ๆ ด้วยความรักใคร่และหลงใหล

พวกเขาเจอกันในงานเลี้ยงของนิตยสารฉบับหนึ่ง เริ่มต้นคุย

กันแบบคนรักสนุกแต่ไม่คิดผูกพัน แถมเจนนามทั้งคู่ แต่พอขึ้นเตียงด้วยกันบ่อยๆ ได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ตามได้สารทุกข์สุขดิบกันบางช่วงที่พักกิจกรรม เพอร์กลับเริ่มรู้สึกว่าเฉموไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่ผ่านเข้ามา และเขาเองก็อยากมีใครสักคนรอกลับบ้านทุกวันแล้ว

“ผมรักพี...ผมอยากอยู่กับพีไปนาน ๆ”

ทั้งห้องเงียบกริบ มีเพียงเสียงแอร์เบา ๆ กับลมหายใจของคนทั้งสอง แสงอาทิตย์ด้านนอกลอดเข้ามาเพียงน้อยนิดตามรอยแยกของม่าน ทั้งห้องจึงยังดูสลัว และมีความก้ำกึ่งระหว่างเย็นชืดกับอบอุ่น

ใช้ว่าเฉโมจะไม่หวั่นไหวกับคำพูดนั้น แต่เพราะผ่านโลกมามากกว่าเพอร์ทำให้เขาคิดมากกว่า

เมื่อรุ่นพีเงียบไปเฉกเช่นทุกครั้งที่คุณกันเรื่องนี้ เพอร์จึงรู้สึกเหมือนหัวใจเขาโดนบีบรัด มันกระอักกระอ่วนและวูบไหวง

“หรือว่าพีไม่รักผม ขนาดที่เราจะอยู่ด้วยกันได้ตลอดไป”
คนอยากมีลูกพูดเสียงเบาลง

ใช้ว่าเฉโมไม่เจ็บที่ได้ยินเพอร์พูดแบบนั้น อยู่ด้วยกันมาาก็นานอีกฝ่ายกำลังตัดพ้อเขารู้ดี

ไม่ใช่ว่าไม่รัก แต่เขาแค่ไม่ค่อยแสดงด้านความรักออกไปมากนัก เพราะยังต้องเผื่อใจไว้บางส่วน เพอร์ยังเด็ก แถมยังอยู่ในวงการที่พร้อมจะเจอคนใหม่ได้ตลอดเวลา ส่วนเขาเป็นแค่นัซเนอรัเสื้อผ้าแบรนต์กลาง ๆ แบรนต์นึ่งเท่านั้น อายุก็เยอะกว่าอีกฝ่ายเกือบรอบร่างกายที่เหี่ยวโทรมไป อีกเพียงไม่นานก็คงตอบสนองสิ่งที่เพอร์ชอบนักรหน้าไม่ได้

“ผมขอโทษที่เรียกร้องมากไป แต่...ที่ผมบอกว่ารัก...ทุกครั้งมันออกมาจากความรู้สึกจริง ๆ นะ ผมรักพี พีรับรู้มันได้บ้างมั๊ย”

เธอรู้ว่าอีกฝ่ายเจ็บปวดที่เธอไม่ค่อยแสดงออกเป็นคำพูด หรือการกระทำแสนหวานโรแมนติก เธอเพียงแค่แสดงความห่วงใย อีกฝ่ายผ่านเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นการมีข้าวเข้าไว้ให้ในตู้เย็น ชื่อของกินที่ชอบมาให้บ่อยๆ อะไรประมาณนั้น นอกเหนือจากนี้คือ พวกเขาเข้ากันได้ดีในเรื่องของเซ็กซ์ และนิสัยที่ยุ่งกับการทำงานจนไม่ค่อยมีเวลามารุ่นวายเรื่องส่วนตัวของอีกฝ่ายมากนัก มันทำให้สามารถระงับความสัมพันธ์แบบอยู่ด้วยกันโดยไม่มีใครเข้ามาแทรกได้เกือบจะครบสามปีแล้ว ก็ถือว่านานพอสมควร ถ้าเป็นคู่ชายหญิงบางคู่อาจแต่งงานกันไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นใครจะมั่นใจได้ว่ามันจะเป็นรักนิรันดร์ เพราะมันก็เป็นเพียงแค่เสี้ยวเวลาสั้นๆ ในช่วงเวลาหนึ่งของการดำเนินชีวิตเท่านั้น

“ผมไปอาบน้ำก่อนนะ เดี่ยวสาย”

“ต้องทำยังไงเพอร์ถึงจะรู้ว่าพี่...รัก” เธอรั้งอีกฝ่ายไว้ เพอร์พูดเรื่องนี้กับเธอมาเกือบปีแล้ว และแน่นอนว่าทุกครั้งที่เขาเมินเฉย มันก็คือการสร้างรอยแผลเล็กๆ ให้สะสมในความรู้สึกของอีกฝ่ายไปเรื่อยๆ

ร่างเล็กกว่าสัมผัสได้ถึงจุมพิตแผ่วเบาที่หัวไหล่ พร้อมแก้มของอีกฝ่ายที่แนบลงมา เพอร์ยังเป็นเด็กที่ซื่ออ่อนเสมอ

เธอเอื้อมมือไปลูบผมร่างสูงเบาๆ ให้รู้ว่า...ที่ผ่านมาเขารับรู้ถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย ไม่ได้เพิกเฉย

“เรามีลูกกันเถอะนะ ผมอยากสร้างครอบครัวกับพี่” เพอร์พูดเบาๆ กับหัวไหล่คนตัวเล็ก “มีลูก ช่วยกันเลี้ยง ช่วยกันรักษาความรักของเราให้อยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า”

เธอถอนหายใจอีกครั้ง คำพูดของเด็กอายุสี่สิบนิดๆ มันจะมั่นคงและยาวนานได้สักเท่าไรกันนะ แต่แค่...ได้รู้ว่าว่ามีใครรักคน

อยากสร้างครอบครัวกับเรา อยากอยู่ดูแลกันไปจนหมดอายุขัย
ความรู้สึกอบอุ่นก็เกิดขึ้นในหัวใจ

“พี่จะลองไปโรงเรียนที่เพอร์บอก ถ้ามันเวิร์กเราค่อยมาคุย
เรื่องนี้กันอีกที”

“ขอบคุณครับ!” เสียงของคนตัวสูงแสดงออกถึงความยินดีที่
ปิดไม่มีผิด

“เตรียมตัวไปเรียนได้แล้ว”

เพอร์พยักหน้ากับหัวไหล่वलเนียน จดปากแนบลงไปอีกที
ก่อนจะดึงผ่านววมขึ้นมาห่มให้ แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป หลังจากที่เฉอ
ยอมตามใจไปเตรียมตัวเป็นคุณแม่ที่โรงเรียนสอนเลี้ยงเด็ก เขายัง
อยากอยู่คลอเคลียกับอีกฝ่ายต่อสักพัก แต่อาจารย์ที่มหาวิทยาลัย
อาจจะไม่เข้าใจว่าเก้าโมงไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมเลยนัดเรียนเสียเข้า
ขนาดนี้

เมื่อแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนสีเข้มตามสไตล์
เด็กปีสาม คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยดังเรียบร้อย เขาก็เดิน
กลับมาดูคนที่หลับไปแล้วที่ห้องนอนอีกรอบ

“ผมไปเรียนแล้วนะครับ แล้วก็ผมรักพี่นะ” เขาบอกเบาๆ เป็น
ธรรมเนียมที่ทำมาตลอดเกือบสามปี ทั้งที่รู้ว่าคนแก่กว่าไม่ได้ยิน
หรอก

เพอร์หยิบกระเป๋าใส่ไอแพด แล้วเดินไปสวมรองเท้าผ้าใบ
คู่เก่ง ไม่ลืมหิ้วแว่นกันแดดคู่ใจไปด้วย จากนั้นก็ลงไปเรียก
มอเตอร์ไซค์วินให้ไปส่งที่คณะในราคายี่สิบบาท

เบนซ์ x ออดี

เข้าตู่แบบนี้ใครหลายคนอาจจะเพิ่งตื่นนอน กำลังเตรียมตัว

ไปทำงาน หรือออกมาตักบาตรเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง แต่ไม่ใช่
 หมอเบ็นซ์ที่เพิ่งจัดการกับทารกคนสุดท้ายเสร็จเอาตอนรุ่งสว่าง
 อยากจะแนะนำให้แม่ของน้องตั้งชื่อว่า Breaking Dawn นัก เกิด
 ยากเกิดขึ้นเสียจริงลูกเอ๊ย

เมื่อคืนเขาทำคลอดไปหลายเคส น้องบางคนออกมาดูโลก
 ภายนอกง่าย ๆ แต่บางคนกลับดิ้อดดิ้งไม่ยอมออกจากครรภ์แม่เสีย
 อย่างนั้น แต่คุณหมอสูติฯ หน้าตาใจดี ขวัญใจพยาบาลทั้งหวอดก็
 ไม่เคยหงุดหงิดหรือลงมือแรงเลย เป็นที่ใจเย็นถึงขั้นเย็นมาก ทำให้
 ทุกคนที่ทำงานด้วยผ่อนคลาย แม้ว่าสถานการณ์จะตึงเครียดแค่ไหน
 สัญญาณชีพจะตกจนเกือบนิ่ง แต่ถ้าหมอเบ็นซ์บอกว่าไหว ยังไง
 คนไข้ก็ต้องกลับมา

ร่างสูงหนาเดินออกมาจากห้องพักแพทย์ หลังจากไปล้างหน้า
 ล้างตาแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองเพื่อกลับไปพักผ่อน ร่างกาย
 เขาอ่อนล้าจนพร้อมจะชัตดาวนได้ทุกเมื่อ

แต่ขณะที่กำลังเดินเคลิ้มด้วยโหมดอโตไพลอตไปที่รถก็ต้อง
 สะดุ้งโหยง เพราะมีใครบางคนยื่นเท้าเอวรออยู่แล้ว

“คุณออกดี!” คุณหมอวัยสามสิบต้น ๆ ร้องเรียกเสียงดัง

คนที่หน้าบึ้งตึงอง่า พร้อมทั้งถือแก้วเก็บความร้อนอยู่ข้าง
 รถไม่ใช่ใคร คนรักของเขานั่นเอง

“ยังจะกล้าขับรถกลับเองอีก ฝ่าตัดติดกันทั้งคืนแบบนี้เดียว
 ก็ได้ไปเฝ้าพยาบาลหรอก” ออกดีบ่นทันที เขาเป็นผู้ชายวัยต้นสามสิบ
 เหมือนหมอเบ็นซ์ ผิวขาวจัด และหน้าตาเซดหยิ่งแบบคุณหนูจาก
 ตระกูลร่ำรวย

“อย่าดุสิที่รัก คิว้นแล้ว เสียตายค่าโบฯ นะ” เบ็นซ์แซวแฟน
 ที่ชอบเติมนู่นเติมนี้ใส่ร่างกายเพราะไม่อยากแก่ “คิดถึงที่รักจะแย

ขอหอมแก้มหน่อยเร็ว” คนตัวโตเดินเข้าไปรวบเอาอีกฝ่าย แล้วหอมแก้มนุ่มนั้นเบาๆ ดินะว่าอดีตดีดโบทอกซ์แค่ที่หน้าผาก ส่วนอื่น ๆ เลยยังนุ่มอยู่

“แฟนใครทำไมน่ารักจัง” เบ็นซ์เอ่ยเย้า เขารู้ว่าอดีตดีบ่นไปอย่างนั้นเอง ดูก็รู้ว่าตั้งใจมารีบเพราะไม่อยากจะให้เขาซบรัด นี่คงรออ่านข้อความเขาตั้งแต่ยังไม่สว่างเลยกระมัง

“กลับบ้านกัน ง่วงจะแย่แล้ว อยากกลับไปนอนกอดที่รัก”

อดีตดีบ่นปาก อ่อนแก่งนักร เขายื่นแก้วเก็บความร้อนให้คุณหอมนุ่ม ช่างในมินมอุ่น ๆ ที่ประคองมาอย่างทะนุถนอมตั้งแต่ที่บ้าน เพราะเดาไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายคงยังไม่มื่ออะไรตกถึงห้อง

มีอบางรับบุญแจรดสปอร์ตตี้หื้อเดียวกับชื่อตัวเองมาจากคนรัก แล้วขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ไม่นานพาหนะคันสวยก็เล่นมาถึงบ้านหลังใหญ่ย่านที่ดินราคาแพง ซึ่งเป็นบ้านของอดีต พวกเขาอยู่ร่วมกับครอบครัวใหญ่ ที่มีพ่อแม่ แล้วก็ครอบครัวพี่สาว เพื่อที่จะได้ช่วยกันดูแลพ่อแม่ที่สู่วงวัยแล้ว

เบ็นซ์เองก็เป็นลูกชายคนเล็กที่มีพี่ๆ อีกหลายคน การย้ายออกจากบ้านตัวเองมาช่วยดูแลบ้านหลังนี้จึงไม่ลำบากอะไร

อดีตดีนำรถไปจอดที่โรงรถ ก่อนจะเดินควงเบ็นซ์เข้าบ้าน ยังมีเวลาอีก 3-4 ชั่วโมงกว่าร้านเพชรของเขาจะเปิดทำการ ดังนั้นยังอยู่ดูแลหอมเบ็นซ์ได้อีกสักพัก

ป้าแม่บ้านเตรียมข้าวต้มหอมกรุ่นไว้ให้บนโต๊ะเรียบร้อย แม่กับพ่อออกไปรับไท่เก๊กกับคนขับรถยังไม่กลับ ทั้งโต๊ะจึงมีแค่คูรักสองคน

“คุณเบ็นซ์ พรุ่งนี้เราจะไปเรียนแล้วนะ”

เบ็นซ์เลิกคิ้ว แล้วก็นึกได้ว่าอดีตดีหมายถึงอะไร เขายิ้มกว้าง

ออกมาทันที “ผมอยากได้ลูกแฝด”

คนตัวบางกว่าทำหน้าที่ “จะเลี้ยงไหวหรือ คนเดียวยังคิดว่า จะเหนื่อยเลย”

“เดี๋ยวผมช่วยเลี้ยง มีเด็ก ๆ หลายคนคุณจะได้ไม่เหงาใจ”

“โอ้ คุณเป็นซั้ ออย่าว่าแต่ช่วยเลี้ยงลูกเลย เลี้ยงดูตัวเองให้รอด ก่อนเถอะครับ” ออดี้วักนบั้งาน

“คุณออดี้วักนบั้งานที่ดูแลมาตลอด” เป็นซั้ควักมือคนรัก ขึ้นมากุมไว้ เขาเป็นคนที่ม่เวลาว่างไม่เหมือนคนอื่น ดั้งนั้นอีกฝ่าย จึงต้องเข้าใจกันมาก ๆ จึงจะสามารถมาร่วมชีวิตกันได้ แล้วคนตรง หน้าก็เป็นแบบนั้น แถมยังดูแลเขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“สัญญาว่าจะถ้าเรารับลูกมาเมื่อไหร่ ผมจะไม่ให้คุณเหนื่อย คนเดียวหรือ”

“อืม” ออดี้วักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

ทั้งคู่ลงมือรับประทานอาหารเช้าต่อ บรรยากาศกรุ๋นไปด้วย กลิ่นอายความรัก พวกเขาคบกันมานาน และน้อยครั้งที่จะทะเลาะ กันจริงจัง เพราะโดยพื้นฐานแล้วออดี้วักเป็นคนสนุกสนานร่าเริงและ มองโลกในแง่ดีเสมอ เป็นซั้เองก็เป็นคนหม่อใจดี และไม่เคยขัดใจ คนรัก ทั้งสองคนจึงเป็นคู่ที่เฟื้อน ๆ อัจฉามาตลอดตั้งแต่สมัยเรียน อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันและคบกันมานานเกือบสิบปีแล้ว

“คุณนอนไปก่อนเลยนะ ผมออกไปเปิดร้านก่อน เย็น ๆ มารับไปกินข้าว” ออดี้วักบอก หลังจากขึ้นมาส่งหม่อเป็นซั้ที่ห้องนอน และรอจนอีกฝ่ายอาบน้ำและเดินมานั่งลงบนเตียงนอนเรียบร้อย

คนหม่อหนุ่มกวมือเรียกคนรักเข้าไปใกล้ เขากอดเอวบาง ไว้หลวม ๆ ซุกหน้ากับหน้าห้องราบเรียบ ก่อนจะพึดมันเบา ๆ อย่าง

มันเขียว

ออดี้หัวเราะคิกคักพลางลูบผมหมอบเป็นชั่งด้วยความเอื้ออาทร

“นอนได้แล้วครับเด็กโข่ง ออดนอนมาหลายชั่วโมงแล้วนะ”

“อยากนอนกอดคุณ”

“ไม่งอแงสิ ผมต้องไปเปิดร้าน”

“รีบกลับนะ”

“ครับ”

ออดี้ก้มลงมาจู่ปากคนรักเบา ๆ ก่อนจะโบกมือลาแล้วเดิน
ออกจากห้องไป

ธีร์ x ซอล

หลังส่งข้อสอบวิชาสุดท้ายของชั้นปีที่ 2 เสร็จ ศศธร หรือซอล
ก็ขับรถ BMW คันหรูออกจากตึกครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล
ชื่อดังทันที เขาตรงไปยังห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของใช้เข้าคอนโด
รวมถึงของสดสำหรับทำอาหารมื้อเย็นให้คนรักด้วย

“คุณแต่ดครับ เย็นนี้อยากทานอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ” ชาย
หนุ่มในชุดนักศึกษากรอกเสียงหวานลงไปไนโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่
ล่าสุด เมื่ออีกฝ่ายให้คำตอบเรียบร้อย เขาก็รับคำอย่างสุภาพ แล้ว
กดวางสาย ก่อนจะไปเช็ชงกุ๊กแก่วิธีทำเมนูที่ปลายสายเพิ่งเอ่ย
ว่าอยากกิน แล้วเดินเลือกซื้อวัตถุดิบตามรายการนั้น

เกือบหนึ่งทุ่มที่อาหารทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าของเสียง
ไนโทรศัพท์ก่อนหน้านี้ก็เดินเข้ามาในห้องชุดหรูกลางเมือง ซึ่งอยู่ไม่
ไกลจากมหาวิทยาลัยของซอลนัก

ธีราธร หรือธีร์เป็นชายวัยสี่สิบที่ยังดูหนุ่มแน่นกว่าอายุจริง
ยิ่งสวมสูทที่ตัดมาพอดีตัวยิ่งขับให้ร่างสูงโปร่งนั้นดูดีขึ้นไปอีก เขา

เป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชื่อดัง
แห่งหนึ่ง

“เหนียมัยัครบ” ซอลรีบวิ่งไปรับสูทและกระเป๋าเอกสารจาก
อีกฝ่ายพร้อมกับถามอย่างเอาใจใส่

ธีร์เอียงแก้มรับจูบเบา ๆ จากคนรักที่ยังเป็นเพียงนักศึกษา
แต่อายุไม่ใช่อุปสรรคสำหรับเขาสองคน เขาเอ็นดูและชอบที่อีกฝ่าย
เป็นเด็กช่างอ้อน แต่ก็สามารถดูแลเขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“อาบน้ำก่อนนะครับ แล้วค่อยออกมาทานข้าว หนูเตรียม
ของที่รีเคเวสต์ไว้ให้แล้ว รับรองความอร่อยเลย”

“ขี้อวดจังคะ” ธีร์รวบเอาเด็กหนุ่มของเขาแล้วพาเข้าไปใน
ห้องนอนด้วย

“นวดหลังให้เด็ดหน่อยได้มั๊ยคะ”

ซอลพยักหน้าทันที เขาวางของในมือลง ณ ที่ประจำของมัน
ก่อนจะวิ่งเข้าไปเตรียมน้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำ แล้วเทน้ำมันอะโรมา
กลิ่นสดชื่นลงไป ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของอีกคนใกล้เข้ามา

นักบริหารหนุ่มที่สวมเพียงชุดคลุมผ้าขนหนูรวบเอาคนที่
มัวแต่สนใจอุณหภูมิของน้ำเข้าไปกอด แล้วก็ลงบดเบียดริมฝีปาก
จนมันบวมแจ๋ ซอลก็ไม่ได้ขัดขืน แถมยังตอบรับจูบนั้นด้วยความ
เต็มใจ อะไรก็ตามที่ทำให้คนรักมีความสุขเขาก็พร้อมจะตอบสนอง
ให้อย่างไม่เกียจ gön ไม่นานอีกฝ่ายก็ปล่อยเขาให้เป็นอิสระ

ธีร์ถอดชุดคลุมออก ซอลก็รับมันไปแขวนไว้ที่ราว ร่างเปลือย
เปล่าของร่างสูงในวัยสี่สิบเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ไหล่กว้าง ออกและ
หน้าท้องได้รูป มองก็ทีแก้มของซอลก็ยังร้อนผ่าวด้วยความเขินอาย
เสมอ ธีร์ยกยิ้มมุมปากแจ่มเช่นทุกที มันดูดีจนเขาหลงใหล และ
ตกหลุมรักซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่แบบนั้น คนที่เรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์

ตั้งแต่หัวจดเท้า รวมไปถึงฐานะและหน้าที่การงาน ทำให้เขารู้สึก
โชคดีมากที่สุดที่ได้เป็นคนรักของอีกฝ่าย

เสียงน้ำกระฉอกทำให้นักศึกษาหนุ่มได้สติ แดดดีของเขาก้าว
ลงไปนั่งในอ่างแล้ว และกำลังผายมือมาเชื่อบริเวณที่เขาตามลงไป คน
ได้รับเชิญก็รู้หน้าที่ รีบถอดชุดนักศึกษาออก เผยให้เห็นร่างกาย
เพรียวบางทว่าสมส่วนน่ามอง

คนในอ่างน้ำเสียงริมฝีปากแล้วพิมพ์ว่า ‘สวย’ แน่แน่นอนว่า
เจ้าของเรือนร่างต้องหลบสายตาที่แสนรุนแรงนั่นทันที พลังคิดว่า
กับข้าวของเขาคงต้องอุ่นใหม่เสียแล้วกระมัง

ร่างโปร่งเดินเข้าไปใกล้อ่างอาบน้ำ แล้วก้าวเข้าไปนั่งที่ขอบ
อ่าง จากนั้นแยกขาออกกว้าง เพื่อเว้นที่ให้คนที่อยู่ในน้ำพึงชอบอย่าง
ได้สะดวก

“หนูขอลนวดให้นะครับ”

“เอาสิ”

ฉีртอบรับด้วยรอยยิ้ม จากนั้นการปรนนิบัติจากเด็กหนุ่มก็
เริ่มขึ้นทันที

กระจกในห้องน้ำสีขาวตัดกับพื้นหินอ่อนสีดำสนิทปรากฏ
เงาร่างสองร่างที่กอดกันแนบแน่น เด็กหนุ่มถูกคนที่อายุมากกว่า
ตักตวงเอาความหอมหวานจากเนื้อตัวจนชื่นรอยจำแดงไปทั่ว และ
มันก็เร้าร้อนแบบนี้มาเกือบสองชั่วโมงแล้ว แต่คนที่ทำงานหนักมา
ทั้งวันกลับดูเหมือนจะยังไม่พอสักที

“เด็กไม่ดี”

“คะ...คุณเด็ด อี๊ หนูขอลนไม่ไหวแล้วครับ ช่วยหนูซอลด้วย”

“เด็กไม่ดีต้องโดนทำโทษนะคะ”

“คุณแต่ดครับ แต่ดดีธีร์ หนูเป็นเด็กดีของคุณแต่ดดีนะ”

“หี...”

ธีร์ยกยิ้ม เด็กหนุ่มในอ้อมกอดเขาตัวสั่นระริก ความต้องการที่ฉ่ำเยิ้มออกมาทางดวงตามันปลุกเร้าอารมณ์เขาจนแทบบ้า

“ขึ้นมาบนตัวแต่ดดีสิคะ แล้วอยากเป็นเด็กดีแค่ไหนก็ตามใจหนูเลย”

รอบสุดท้ายก็เลยต้องใช้สายน้ำอุ่นจากเรนชาเวอร์ช่วยดับความร้อนแรงของเด็กดี

คนตัวเล็กกว่าในชุดนอนนั่งรับประทานอาหารอยู่กับ

ผู้บริหารหนุ่มใหญ่ที่ดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แก่งพะเนางของซอลเผ็ดร้อน แต่ก็คงไม่เท่าตัวคนทำหรรอก ช่างเป็นเด็กที่ทั้งอ่อนหวานและร้อนแรง ท่าทีใส ๆ ยามปกติช่างน่าทะนุถนอมไร้เดียงสา แต่เมื่อเสื่อผ้าถูกดออกเท่านั้นก็กลายเป็นละอองน้ำมันที่พร้อมจะลุกไหม้เมื่อถูกเปลวเพลิงกระตุ้นอยู่ดี

“พรงุ่นี้หนูซอลจะไปโรงเรียนที่คุณแต่ดให้ไปเรียนแล้วนะ คุณแต่ดไปส่งรีเปล่า” คนที่เด็กกว่าเอ่ยขึ้นเมื่ออีกฝ่ายรวบซ้อน

ร่างสูงส่ายหน้า “หนูก็รู้นี้คะว่าแต่ดต้องออกไปทำงานตั้งแต่เช้า”

“หนูไปตั้งแต่เช้าพร้อมคุณแต่ดก็ได้”

ธีร์ยิ้ม เขาเดินอ้อมโต๊ะมาหอมกลุ่มผมที่มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของอีกฝ่าย “คืนนี้แต่ดกลับบ้านคะ”

“นี่ว่าจะนอนด้วยกันบ้าง” ซอลหันไปมองนาฬิกาบนผนังซึ่งบอกเวลาที่ทุ่มกว่าแล้ว

“มีธุระคะ เดี่ยวทานข้าวเสร็จแต่ดก็ไปแล้ว”

“หนูซอลอยากนอนกอดคุณแต่ดี”

“ไว้วันหลังนะคะ” ธีร์ปลอบเด็กหนุ่มของเขา แล้วหอมแก้ม
นุ่ม ๆ ไปหนึ่งที ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องแต่งตัว เมื่อกลับออกมา
มาชายหนุ่มก็อยู่ในชุดทำงาน ในมือมีแฟ้มเอกสารไม่ต่างจากตอน
ที่มาถึง

ซอลเดินตามไปส่งที่หน้าประตู เขากอดอีกฝ่ายเนิ่นนาน

“รีบเรียนให้จบนะคะ แล้วก็มาเลี้ยงลูกให้เด็ด”

“ครับ” ซอลรับคำ แล้วประตูห้องชุดสุดหรูก็ปิดลง

2

หลังจากเซ็นสัญญาจ้างงานที่ควิให้เพื่อนนายร่างให้เรียบร้อย เลิฟต้องอยู่เลี้ยงดูปานดวงใจตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ทุกวัน ไม่มีวันหยุดพัก พุดง่าย ๆ ก็คืออยู่ด้วยกันเป็นครอบครัว จะลาได้ก็ต่อเมื่อจำเป็นจริง ๆ และต้องแจ้งล่วงหน้าเพื่อให้ฝ่ายคุณพ่อหาที่รับฝากลูกทัน หรือไม่ควิก็ต้องลงงานเพื่อเลี้ยงขยายหนูเอง

เด็กหนุ่มรับข้อตกลงได้ทุกอย่าง เพราะด้วยเงินเดือน สวัสดิการ และความสะดวกสบายต่าง ๆ ที่นายจ้างมอบให้ เขาแทบไม่ต้องเจียดเงินห้าหมื่นที่เป็นเงินเดือนออกมาใช้จ่ายเลย คอนโดที่อยู่ก็แสนสบาย หมอนดูดีวิญญาณ ผ่านนมอุ่น ๆ ที่นอนนุ่มนึ่งชวนให้กิ้งอยู่ได้เป็นวัน ๆ แล้วไหนจะอาหารการกินที่ควิโทร. สั่งจากร้านหรือให้มาส่งตลอดเวลาจนเขาต้องห้าม และโซวีฝีมือทำอาหารให้อีกฝ่ายเอง โชคดีที่นายจ้างของเขาแม้จะไปเรียนเมืองนอกแต่เด็ก แต่ก็ยังชอบอาหารไทย เพราะคุณย่าที่เลี้ยงดูมานั้นทำให้กินบ่อย ๆ เลิฟจึงค่อยมั่นใจว่าจะทำอาหารเลี้ยงอีกฝ่ายได้

หลังจบมือเย็นเลิฟเก็บงานสามไปล้างและคว่ำไว้ แม้นในห้อง
 สูดหฐจะมีเครื่องล้างและอบภาชนะ แต่คนที่ล้างเองจนชินก็ไม่เชื่อ
 อยู่ดีว่าไ้อ์ตุสี่เหลี่ยมที่อ ๆ นี้จะทำให้พวกมันสะอาดได้

คิวยีนจับน้ำผลไม้สกัดเย็นอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ เห็นคนร่วม
 ห้องฮัมเพลงระหว่างเช็ดจานด้วยผ้าสะอาดก็อดแซวไม่ได้

“ร้องเพลงในครัว เดียวก็ได้สามมีแก่ห rokok”

เด็กหนุ่มหันขวับ “ทำไมคุณ เอ๊ย ป้าคิดว่าม้าต้องได้สามมี ม้า
 เป็นผู้ขายนะ”

ชายหนุ่มเอียงคอคอดคิดตามแล้วพยักหน้า นันสินะ...สงสัยเพราะ
 จ้างมาเป็นแม่ของลูกสาว เขาเลยเผลอคิดไปว่าเด็กมันจะต้องเป็น
 ภรรยา

“ช่างเถอะ ป้าแค่พูดตามที่ได้ยินมา ล้างเสร็จก็รีบไปอาบน้ำ
 นอนได้แล้ว พรุ่งนี้ต้องตื่นเข้าไปโรงเรียน”

“เพิ่งจะหนึ่งทุ่มเองนะครับ นอนไวผม เอ๊ย ม้าไม่ชินเลย”

“แล้วปกตินอนก็โงง”

“อย่างเร็วก็ตีสองตีสามนุ่นแหละ”

“อยู่ตึก ๆ ทำอะไร”

“ช่วงก่อนหน้านี้รับล้างจานอยู่ที่ร้านขายสี่หมีเกี่ยวหน้าเซเว่น
 ครับ ตอนขอลาออกมาทำงานกับป้านี้โดนอาแปะบ่นใหญ่เลย”

คิวยอนหายใจ คือเขาก็ไม่เคยจนห rokokนะ แต่รู้ว่าถ้าอยาก
 รักษาความรวยของวงศ์ตระกูลไว้ก็ต้องขยันทำงาน แต่จะขยันจนฝืน
 สังขารแบบเลิฟก็ไม่ไหว

“สมองพังหมด ร่างกายก็ไม่โต มิน่าตัวเล็กนิดเดียว ย้ายมา
 อยู่กับป้าแล้วม้าต้องห้ามนอนเกินสี่ทุ่มเข้าใจมั๊ย”

“แล้วป้านอนสี่ทุ่มทุกคืนหรือครับ”

“อิม นอนเร็วเพราะป้าต้องตื่นมาออกกำลังกายตอนหกโมงเช้า จะดูกลุ้มมึน หน้าท้องป้าดูดีมากเลยนะ รับรองม้าเห็นแล้วต้องน้ำลายหก”

เมื่อลูกจ้างหนุ่มส่ายหน้าอย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด นายจ้างก็ถึงกับทำหน้าแข็งแต่ก็ยังสาธยายต่ออย่างไม่มีอะไรจะหยุดยั้งความอยากเล่าได้ “อาบน้ำตอนเจ็ดโมง ออกจากที่นี่แปดโมงเพื่อไปถึงออฟฟิศไม่เกินแปดโมงครึ่งตรงเวลาทุกวัน เพราะฉันเป็นต้นแบบของผู้บริหารที่ทั้งหล่อและเก่ง เธอโชคดีที่สุดแล้วที่ได้พ่อของลูกที่เพอร์เฟกต์ขนาดนี้”

เลิฟพยักหน้ารับแค้นๆ พลังคิดในใจว่าถามน้องปานดวงใจสักคำมัยว่าอยากมีคนประหลาดๆ เป็นพ่อหรือเปล่า แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา เช็ดมือกับผ้าตรงอ่างล้างจานเสร็จก็วิ่งไปหยิบสมุดจดเล่มเล็ก ๆ มาบันทึกตารางเวลาของเจ้านาย

แน่นอนว่าคนตัวสูงกว่าเห็นแล้วอดไม่ได้ต้องขยับเข้าไปดูว่าลูกจ้างตัวเบียดทำอะไร พ่อเห็นสิ่งที่จดยุกยิกแล้วก็อดลูบผมอีกฝ่ายด้วยความเอ็นดูไม่ได้

“เก่งมาก ถือว่าหัวไว” พุดพลางขยี้ผมอย่างมันมมือ

หากเป็นคนอื่นเลิฟคงปิดมือออก แต่พอเป็นคิวเขากลับสัมผัสได้ว่าในความกวนตีนมีความอบอุ่น...ของคนเป็นพ่อ เลยยอมอยู่นิ่งๆ ให้อีกฝ่ายยกมือออกไปเอง

“คุณ เอี้ยย ย ป้า ส่วนใหญ่กินมือเช้าแบบไหนครับ”

“ปกติเลขาฯ จัดให้ที่ออฟฟิศ ก็มีกาแฟดำกับแซนดวิช ไข่ต้ม แล้วก็กล้วยหอม ฉันต้องกินให้ครบทั้งห้าหมู่ะตอนเช้า ห้ามขาดไม่จั่งสมองอันชาญฉลาดของฉันจะดรอปลง”

เลิฟจดอีก แถมคำว่า ‘หลงตัวเอง’ เข้าไปด้วย

“แล้วพวกข้าวต้มอะไรแบบนี้ปากินได้มั้ย”

“ก็คิดดูสิว่าเมื่อนั้นมันให้สารอาหารครบห้าหมู่มั้ย เน้นโปรตีนด้วยนะ เพราะต้องใช้สมองเยอะ”

เลิฟกลอกตา แล้วจดคำว่า ‘เยอะ’ ลงไป

“แพ้อาหารอะไรมั้ยครับ”

“กินเผ็ดได้ไม่มาก นอกนั้นก็ไม่ว่าอะไรเลย อ้อ...แล้วก็ไม่กินเครื่องในทูกชนิด”

เลิฟบันทึกทุกอย่างลงไปในสมุด จากนั้นก็ปิดดั่งจับ แล้วเงยหน้าแป้นแล่นขึ้นมาบอกอย่างร่าเริง

“พรุ่งนี้ผมจะทำมือเข้าให้คุณเอง”

คนที่ต้องกินอาหารครบห้าหมู่มองแล้วก็ยิ้มตาม แต่อดบิบบจุมูกเจ้าเด็กขี้ลืมไม่ได้

“คำว่าป้าม่า...เมื่อไหร่จะชินปาก”

เลิฟตาโต รีบยกมือไหว้ขอโทษแปลก ๆ กลัวโดนหักเงินแหละ ดูออก

คิวโบกมือเป็นเชิงว่าช่างเถอะแล้วจับอีกฝ่ายหมุนตัว ดันหลังเบา ๆ ให้เดินไปยังทิศของห้องนอนที่มีห้องอาบน้ำในตัว และบัดนี้วอล์กอินคลอเซตด้านที่เคยว่างเปล่าก็มีเสื้อเซ็ตสีเรียบ ๆ และกางเกงขายาวจากแบรนด์ดังแขวนอยู่จนเกือบเต็ม อภินันทนาการแพชั่นคนรอยจากคุณพ่อที่ซื้อให้ว่าที่คุณแม่นั่นเอง

“อาบน้ำได้แล้ว”

“แล้วป้าละครับ” คนตัวเตี้ยกว่าเงยหน้าถาม ความน่ารักน่ามองนั้นทำเอาคิวยิ้มออกมาอีก

“เดี๋ยวไปอาบน้ำห้องเล็ก จะได้รับมานอน”

“เลิฟกลัวนอนไม่หลับ”

“มะ...เมื่อกี้แทนตัวเองว่าไงนะ!” คิวถามเสียงดัง

“อะ...ขอโทษครับ อย่าหักเงินนะ ผมแค่เปลอ”

คิวยกมือตบหน้าอก ทำไมพอเลิฟแทนตัวเองแบบนั้นแล้ว หัวใจเขาเต้นตุ้มตามจังหวะ หน้าตาก็จิ้มลิ้ม ยิ่งแทนตัวเองแบบนั้นอยู่ ตรงหน้า...คือมันน่ารักไป

“อย่าเปลอบ่อยนักก็แล้วกัน” คิวแสร้งตีหน้าขริมิใส่ พอคว้า ชุดนอนจากราวแขวนได้ก็เดินออกจากห้องไป

เลิฟทำหน้าที่จ้อย ตีปากตัวเองที่เปลอพูดตามความเคยชิน ก่อนจะหยิบชุดนอนใหม่เอี่ยมจากชั้นกับผ้าขนหนูสีขาวสะอาดแบบ ที่ทั้งชาติเขาก็ไม่เคยสัมผัสมากอดไว้ เดินเข้าไปในห้องน้ำที่ผนังบุ หินอ่อนโทนสีขาวสะอาดตา ตัดกับพื้นกระเบื้องสีดำดูหรูหรา เครื่อง สุขภัณฑ์ต่าง ๆ เงานับสองประกายวูบวาบอย่างกับเพชร

“ใช้ไม่เป็นเลยสักอย่างทำไงดีวะ” เด็กหนุ่มเกาหัวแกรก ยืน มองอ่างอาบน้ำทรงกลมกับโซนฝักบัวที่มีทั้งแบบแขวนเพดานและ แบบเป็นสาย แต่อุปกรณ์ทุกอย่างเงานับจนเขาไม่กล้าจับ ขนาดถือก ถังอ่างล้างหน้ายังมีเลือนซ้ายขวาให้เป็นน้ำอุ่น-น้ำเย็น เขาต้องม อยู่พักใหญ่กว่าจะกะอุณหภูมิถูกแล้วถึงล้างหน้าแปรงฟันได้

ร่างสูงเดินกลับเข้ามาในห้องนอน เขาหายไปตั้งนานแล้ว เจ้าเด็กเลิฟนั้นก็ยังไม่เสร็จอีกหรือ เจ้าของห้องถือวิสาสะ เดินไปเคาะประตูถามเสียหน่อย แต่ข้อนี้ยังไม่ทันจะสัมผัสประตู ก็ได้ยินเสียงโวยวายดังออกมาจากข้างในเสียก่อน

“ไอ้ย!”

“เลิฟ!”

“คุณ...เอ๊ย ป้า” เสียงตอบรับจากข้างในดังออกมา

“เกิดอะไรขึ้น”

“ม้าเปิดฝักบัวผิदनิดหน่อยครับ”

“โดนน้ำร้อนลวกหรือเปล่า เปิดประตูหน่อยเดี๋ยวไปไปดูให้”
คิดคาดเดาเหตุการณ์แล้วนึกโทษตัวเองว่าทำไมไม่สอนเจ้าเด็กเดื่อนั้นใช้ก่อน สุขภัณฑ์ทุกชิ้นในห้องน้ำของเขาเรียกได้ว่าหรูหราระดับห้าดาว เจ้าเลิฟผู้ใช้ชีวิตแทบไม่ถึงดาวที่หนึ่งคงไม่เคยใช้

เสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ประตู แล้วใบหน้าขาว ๆ ที่เปียกเป็นลูกหมาตกลูกน้ำก็โผล่ออกมา คิวจะไม่เสียอาการเลย ถ้าพอเปิดประตูกว้างอีกนิดแล้วไม่เห็นยอดดอกสีชมพูบนเนื้อขาว ๆ ขาวเสียจนเกือบจะเป็นเฉดเดียวกับสีขาวของผ้าเช็ดตัวที่พันเอวอยู่แล้ว

เขารู้สึกร้อนเหมือนลมตีขึ้นหน้าอย่างไรพิกล จนต้องหันหลังขวับไปหยิบชุดคลุมผ้าขนหนูมาคลุมอีกฝ่ายไว้ทั้งตัว แถมมัดเชือกที่เอวให้ด้วย

“อยู่กับฉันอย่ามาประเจิดประเจ้อ ใครจะไปอยากเห็นเธอไม่ใส่เสื้อผ้าอะ!”

คำถามเสียงดังจนเลิฟย่นคอหนี แต่เมื่อคิดอะไรดี ๆ ขึ้นมาได้ก็ลอยหน้าลอยตาใส่ ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ หนูนักบริหารหมั่นไส้จึงต้องถามขึ้นมาอีก

“ยิ้มอะไรเจ้าเด็กชื้อบื้อ อย่ามาได้ใจนะ”

“ก็แค่...ป้าลืมนพูดว่าป้าม้า ผมจะเก็บค่าปรับคุณบ้างได้มั๊ยครับ”

คิวใจหายวูบ เขาร้อนตัวไปเองสินะ เลยทำที่เป็นใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าผากอีกฝ่ายจนหน้าหงาย “ฝันไปเถอะ” ว่าจบก็เดินดุ่ม ๆ เข้าไปในห้องน้ำ เลิฟจึงรีบเดินตามไปทันที

“มานี่ จะสอนให้ จำดี ๆ ละ อย่าทำข้าวของในห้องน้ำพัง”

“ทราบแล้วครับ ผมจะรักษาอย่างดีไม่ให้บุบสลายเลย จะขัด

“คุณขึ้นเงาทุกขึ้น”

“พูดมาก หน้าทีชัตดูนะเป็นของแม่บ้าน เธอเอาเวลาไปเลี้ยง
ยายหนูเถอะ”

คนฟังพยักหน้าพลางคิดว่าเป็นแม่ยายหนูนี้สบายจังแฮะ
คิดสอนการเปิดฝักบัว การปรับระดับน้ำ และการใช้อ่างอาบน้ำ
ที่เปิดระบบน้ำวนช่วยนวดผ่อนคลายได้ แต่เมื่อพูดจบและหันมา
หากลับเจอเด็กทำหน้าเอ๋อ ๆ ใส้ เขายกยิ้มมุมปากในองศาที่รู้ตัวเอง
ดีว่าโคตรหล่อ แล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้

“จะว่าไปถ้าวันหลังใช้ไม่เป็นละก็...อาบน้ำพร้อมฉันก็ได้นะ”
พูดจบก็ยกคิ้วใส้ไปหนึ่งทีด้วยท่วงท่าเจ้าชู้ที่สุด

คู่สนทนากลอกตาใส้อย่างรู้ทัน “ขนาดผมนุ่งผ้าเช็ดตัวคุณยัง
ด่าผมปาว ๆ เลย ถ้าผมแก้ผ้าอาบน้ำด้วย คุณไม่ประสาทเสียไปเลย
เหรอกครับ”

คิดทำหน้าหน่ายกับเพดาน แล้วค่อยหันมาบีบแก้มเจ้าเด็ก
ช่างขอกย้อน นอกจากไม่เขินแล้วยังตอปากต่อคำเก่งที่สุด

“ไปอาบน้ำได้แล้ว ไว ๆ จันรอนอนพร้อมเธอ”

เลิฟชะงัก “รอนอนพร้อมกันเหรอกครับ”

“อืม” นายจ้งพยักหน้า “หรือเดินออกมาเจอฉันปิดไฟนอน
แล้วจะรู้สึกดีกว่จันเหรอก”

ระบบประมวลผลของเลิฟไม่ทำงาน เพราะเขาไม่เคยเจอ
เหตุการณ์แบบนี้ ปกติกลับบ้านไปหากห้องไม่มีเตียงเพราะพ่อออกไป
กินเหล้า อีกฝ่ายก็หลับไปแล้ว ไม่ได้สนใจเขาเหรอก...การรอนอน
พร้อมกันมันคงเป็นความรู้สึกที่ดีมากเลยสินะ

คิดถอนหายใจยาว วางฝ่ามือใหญ่ลงบนผมขึ้น ๆ “รีบอาบน้ำ
สระผมด้วย อย่าให้จันรอนาน”

“ครับ เอ่อ คุณลืมแทนตัวเองว่าป้าหลายครั้งแล้ว”

“แล้วไง...ฉันเป็นคนจ่ายตังค์ อ่ามาหือ”

เลิฟโดนบีบแกำมืออีกรอบ หน้าเขาจะยัดหมดเพราะมือคือนี่แหละ อีกฝ่ายยี้แกำเขาจนพอใจแล้วเดินพืดพืดออกไป เด็กหนุ่มยกมืออวดหน้าตัวเอง แต่ก็ยังหยุดยิ้มไม่ได้ ความอบอุ่นก่อตัวขึ้นในใจ เขาชอบความรู้สึกแบบนี้จัง

ว่าที่คุณแม่อาบน้ำที่อุณหภูมิแสนสบาย ใช้สบู่ซึ่งหอมเหมือนอยู่บนสวรรค์ฟอกไปทั่วตัว ยาสระผมก็ทั้งกลิ่นดีทั้งทำให้ผมนุ่ม ผ่าเซ็ดตัวก็ซับน้ำดีเหลือเกิน ชุดนอนที่ควงซื้อให้ก็สบายผิวสุด ๆ เขาถูกสปอยล์จนคิดว่าบางที่ตัวเองอาจจะโดนรถชนตายไปแล้วมาเกิดอยู่บนโลกเทวดาก็เป็นได้

เมื่อคนตัวเล็กเดินหัวเปียกออกมาจากห้องน้ำ ดวงตาคมกริบของคนที่นั่งนอกเขนกอยู่บนเตียงก็เลื่อนมาหาทันที ยิ่งเห็นอีกฝ่ายทำท่าจะขึ้นเตียง คนที่มองอยู่แล้วจึงขมวดคิ้วพลงพุดเสียงดู

“ไปเป่าผม”

“เดี๋ยวมันก็แห้งครับ”

“อย่ามาทำให้ผมอนเปียก มันจะขึ้นราและสกปรก หรืออยากโดนหักเงินเดือนไปซื้อหมอนใหม่”

เลิฟอ้าปากค้าง เจอเหตุผลแบบนี้เข้าไปก็รีบวิ่งไปเป่าผมแทบไม่ทัน เสียงหึ่ง ๆ ดังขึ้นทันทีบริเวณโต๊ะเครื่องแป้ง

“มานี่” เจ้านายกัวมือเรียกยิก ๆ ทันทันที่เครื่องเป่าผมหยุดการทำงาน อีกฝ่ายก็เดินตัวลืบเข้ามาหา

“แห้งจริงหรือเปล่า มาตรวจดูก่อน”

คนที่เด็กกว่าเดินมายืนหัวให้ตรวจสอบอย่างว่าง่าย

คิดสอดมือเข้าไปในเรือนผมอีกฝ่าย ลูบไล้เหมือนนยามที่ทาส
 แมวเล่นกับท่านแมว มันทั้งนุ่มทั้งสิ้นแถมยังหอม ลูบเพลินดีจริง ๆ
 เลิฟเองยังเคลิ้ม หลับตาพริ้มให้คนอื่นเล่นหัวอยู่ได้ คิดเฟลอคิดว่า
 อยากให้เจ้าแมวตัวนี้อันเขาเยอะ ๆ จัง ถ้าได้มาซุกตรงอกคงจะน่า
 เอ็นดูกว่านี้...เดี๋ยวกวี!

พอได้สติคนที่เฟลอไพลเมื่อครู่ก็ผลักหัวอีกฝ่ายออกห่างจน
 หน้าแทบคว่ำ เจ้าของหัวเองก็สะดุ้ง ดีว่าคิวไม่ได้ออกแรงมาก เขา
 จึงยังทรงตัวอยู่ได้

“ทาครีมแล้วไปนอน”

“ครีมอะไรครับ”

“ไนต์ครีมไง”

“เกิดมาผมไม่เคยทา”

“มีน้ำละ หน้าสากเหมือนขนหมาหลังอานขนาดนี้”

“คุณคิว!” คนที่ถูกเปรียบเป็นหมาขึ้นเสียงพร้อมกับทำหน้า
 ต่อม ขณะที่คนปากร้ายหัวเราะร่วนที่ทำให้เจ้าเด็กตาโตโมโหได้

“ฉันทพูดจริงนี่นา ถ้าเธอไม่ยอมทำให้ทุกส่วนในร่างกายนุ่มนึ่ม
 ละก็ เวลาปานดวงใจเอาหน้าเล็ก ๆ มาโดนผิวเธอก็ระคายเคืองหมด
 ลี”

คนผิวสากพยักหน้าคล้อยตาม ที่คุณคิวพูดก็มีเหตุผล ผิวลูก
 คนรวยอะเนาะ...บอบบาง จะเหมือนผิวที่ผ่านการทำงานตรากตรำ
 ทำแดดสู้ฝนของเขาได้อย่างไร

คิวตีดนิ้วดังเปาะเมื่อคิดอะไรขึ้นมาได้ เช็กลิสต์ของเขาคือ
 เปลี่ยนนมเจ้าเด็กเลิฟนี่ เขาจะส่งไปซัดทุกสัดทุกส่วนให้ออรัแม่
 คนรวยจับอีกสักหน่อยดีกว่า ฝ่ายคนถูกมองเห็นเจ้านายหรีตากวาด
 มองไปทั่วร่างกายตัวเองแบบนั้นแล้วคิดดีไม่ได้เลยรีบยกมือมาปิด

หน้าอกเอาไว้

“อย่ามาคิดอกุศลกับผมนะ”

คนตัวโตกว่ากวักมือเรียกให้ลูกจ้างตัวเองเข้ามาใกล้แล้วติดหน้าผากให้สาสมกับความคิดไม่เข้าท่า

“ถ้าจะปล้ำก็ปล้ำตั้งแต่แก้ผ้าอาบน้ำแล้วมัย สติ!”

“ก็หน้าคุณดูชั่วร้ายมาก ๆ เลยนี่นา เมื่อกี้นี้อะ”

“ไม่แทนตัวเองว่าม้ามาหลายคำแล้วนะ โดนหักเงินแน่เจ้าเด็กดี้อ”

คนโดนชูปนลมออกจากปากจนผมหน้าม้าปลิว แต่มันก็ดูน่ารักนั่นแหละ คิวยังอารมณ์ดีกับการได้ต่อล้อต่อเถียงเรื่องไร้สาระกับเด็กหนุ่มตาโต ได้เห็นอีกฝ่ายทำหน้าอ หน้าพองลม หน้าต้อ แล้วก็รู้สึกเพลินดี

ก่อนจะเถียงกันไปมากกว่านี้ ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นจากเตียงไปยังโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วเดินกลับมาพร้อมกระปุกครีม เขาส่งสัญญาณบอกให้เลิฟนั่งลงบนเตียง ส่วนตัวเองก็เอาช้อนป้ายครีมออกมาปาดบนแก้มปลาทองของลูกจ้าง จากนั้นใช้มือทาครีมให้จนทั่วหน้า

กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของมินต์และสั้มผัสเย็นชุ่มชื้นทว่าแห้งเร็วทำให้คนตัวเล็กเคลิบเคลิ้ม รู้สึกสบายผิวหน้าและผ่อนคลายอย่างเหลือเชื่อ

“เป็นไง ชอบละสิ”

เลิฟยกหน้าอย่างไม่ปิดบัง

“ทาเข้า-เย็นให้หน้านุ่มเข้าไว้ เข้าใจมัย”

คนตัวเล็กยิ้มกว้างจนตาหยี ทำเอาคนตัวโตกว่าต้องยกมือมาบังรัศมีความสุขไสที่เปล่งประกายออกมา

“ไปนอนได้แล้ว”

เลิฟทำตามอย่างว่าง่าย วิ่งอ้อมเตียงของปานดวงใจไปยังเตียงตัวเองที่อยู่อีกฟาก ขณะที่เจ้าของครีมเดินเอากะปุกครีมไปเก็บที่เดิม แล้วกวาดรีโมตหรีไฟในห้องจนมีดสนิท

“คุณ...อัยป้า”

“ว่าไง”

เสียงพลิกตัวรวบยาบนที่นอนทำให้ควิดเอาว่าคนบนเตียงอีกหลังคงหันมาหาเขา

“ตื่นเดินมัยที่ลูกจะกลับมาแล้ว”

คนถูกถามคิดตามอย่างซื่อตรงกับความรู้สึกก่อนถอนหายใจยาว และเพราะห้องมันเงียบมาก อีกคนจึงได้ยินมันชัดเจน

“กังวลมากกว่านะ ไม่รู้ว่าที่เตรียมไว้ให้เขามันดีพอหรือยัง อยากให้เขาเติบโตมาอย่างสมบูรณ์ที่สุด ไม่มีอะไรให้ลูกต้องเสียใจเลย”

เลิฟยิ้มในความมืด “คุณเป็นพ่อที่ดีจัง”

“เพราะฉะนั้นเธอก็ต้องเป็นแม่ที่ดีด้วย ยายหนูจะได้เติบโตขึ้นอย่างมีความสุข”

“ครับ” คนที่รับบทแม่ตอบรับเบา ๆ

“นอนได้แล้ว อย่าทำให้ตารางชีวิตฉันรวน”

หล่อได้ไม่เกินหนึ่งนาที่จริง ๆ เลิฟคิดพลางกลอกตาในความมืดกับความปากไม่ดีของเจ้านายตัวเอง เขาพลิกตัวหาท่านอนที่สบายแล้วหลับตาลง

“เลิฟ...”

“ครับ? ผมกำลังเคลิ้มเลยเนี่ยคุณเรียกทำไม” ได้ทีเลยแกล้งกลับบ้าง

“อย่ามาโกหก เธอยังนอนพลิกไปพลิกมาอยู่เลย”

“แล้วคุณเรียกผมทำไม”

“ฝันดีนะ”

เหมือนกับมีคลื่นน้ำอุ่นซัดผ่านเข้ามาในหัวใจ เลิฟไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในชีวิตนี้เขาจะได้สัมผัสอะไรแบบนี้

“ขอบคุณครับ คุณคิวก็ฝันดีนะครับ”

“พุดใหม่!”

“เอ่อ...ฝันดีนะครับคุณป้า”

“น่ารัก...”

วันรุ่งขึ้น เลิฟตื่นเต้นเพราะไม่คิดว่าบนโลกจะมีสถานที่แบบนี้ ‘โรงเรียนสอนวิธีเลี้ยงบุตรสำหรับคู่รักชายรักชายที่ต้องการอุปถัมภ์เด็ก’

“ป้าว่าเป็นธุรกิจที่ไเอเดียดีมาก ประเทศเรามีเด็กที่ครอบครัวไม่พร้อมเลี้ยงเยอะมาก ถ้าให้คนที่เขาอยากมีลูกจริงๆ และพร้อมเลี้ยงดูรับไปเลี้ยงก็แก้ปัญหาได้เยอะเชียรวแหละ”

คนฟังพยักหน้าเห็นด้วย เด็กมีปัญหาว่่าก็เขาคนหนึ่งนี่แหละ

“แล้วโรงเรียนนี้ก็ตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความรู้ เพราะผู้ชายอย่างเราๆ อาจจะไม่มื้สัญชาตญาณความเป็นแม่ที่ดีพอ ที่สำคัญคือช่วยคัดกรองความตั้งใจด้วยว่าอยากเลี้ยงลูกจริงหรือเปล่า”

คนตัวเล็กยิ้มให้คนที่กำลังอธิบายให้เขาฟัง จะว่าไปนายจ้างของเขานี้ก็เตรียมการมาดีใช้เล่น

“แล้วคุณจะมาเรียนด้วยมั๊ย”

“เรียกว่าอะไรนะ”

“เอ่อ ป้าจะมาเรียนกับม้ามั๊ย”

“มันมีตารางบังคับนะว่าคลาสไหนที่ต้องเข้าสองคน ม้าก็มา

บอกป้าด้วยละกัน พวกเราสองคนต้องสอบการเป็นผู้ปกครองให้ผ่าน”

เลิฟพยักหน้า ตีใจที่คิดว่าผู้ปากร้ายมีความรับผิดชอบและตั้งใจกับการเลี้ยงดูลูกเต็มเปี่ยม แม้จะเป็นลูกสาวที่เกิดขึ้นมาทั้งที่ไม่ได้วางแผนก็เถอะ

ทั้งคูนั่งรอไม่นานเจ้าหน้าที่ก็ออกมาต้อนรับ เลิฟเข้าไปกรอกใบรายงานตัว โดยมีคิวคอยช่วยอยู่เป็นระยะ และเพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายจบเพียง ม. ปลาย

มิน่าล่ะถึงมีเวลามาเลี้ยงลูกให้ เพราะยังไม่ได้เข้าเรียนต่อนี้เอง

“มาไม่เรียนมหาวิทยาลัยเหรอ”

“คุณ...เอ่อ ป้าห้ามเลิกจ้างมาเพราะวุฒิการศึกษาต่ำนะ มาสัญญาว่าจะตั้งใจเรียนที่นี่ แล้วยกเลี้ยงลูกป้า...”

“ลูกเรา” คิวแก้ให้

คนที่เริ่มหน้าเสียวรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาทันทีทันใด... ‘ลูกเรา’ คำนี้มีความหมายมากในความรู้สึกของเลิฟ มันทำให้เขามีไฟที่จะเลี้ยงดูยายหนูให้ดี เหมือนเป็นลูกที่คลอดออกมาเองจริงๆ

“แค่สงสัย ยังไม่ได้ว่าอะไรเลย” คิวบอก ดึงสติเด็กหนุ่มกลับมาที่เอกสารอีกครั้ง

“ก็...ก็...ไม่มีเวลาไปเรียน ต้องทำงาน” เลิฟพยายามพูดให้ดูดีที่สุด ใครจะกล้าบอกว่าพ่อเขาสร้างหนี้ไว้ท่วมหัว จนต้องทำงานหาเงินใช้หนึ่งก ๆ เพื่อไม่ให้โดนเจ้าหน้าที่ซ้อม

“แล้วอยากเรียนมั๊ย”

“อยากสิ ผม เอ๊ย ม้าอยากมีความรู้ ต้องขอบคุณคุณ เอ๊ย ป้า มากเลยนะที่ยอมรับมาเข้าทำงานอะ ไม่งั้นก็ไม่มีใครรับเด็กที่เรียน

จบแค่ ม. ปลายอย่างม้าเข้าทำงาน แล้วยังให้เงินเยอะอีก”

เจ้าหน้าที่มองคนทั้งสองสลบไปมา หากเป็นคู่อื่นพูดแบบนี้ให้ได้ยินทางโรงเรียนคงต้องพิจารณาการรับเด็กไปเลี้ยงใหม่ แต่ตอนที่คิวติดต่อเข้ามา เขาแจ้งจุดประสงค์ชัดเจนแล้วว่าไม่ใช่การรับอุปถัมภ์เด็กแต่เป็นลูกสาวของเขาเอง ที่ต้องให้เลิฟมาเรียนก็เพื่อจะได้ดูแลเด็กได้ถูกต้องและใส่ความเป็นแม่ลงไปในตัว จะได้มีความละเอียดอ่อนดีกว่าจ้างพี่เลี้ยงเด็กทั่วไปนั่นเอง

หลังจากเรื่องของเอกสารเสร็จเรียบร้อย คิวก็ขอตัวไปทำงาน ปล่อยให้ว่าที่คุณแม่เข้าเรียนวันแรกตามระเบียบการของโรงเรียน

“ตั้งใจเรียนนะ เจอกันตอนเย็น”

“ครับ”

“กลับบ้านเราเองถูกมั๊ย ป้าทำงานเลิกหกโมง มารับไม่ทัน”

“เป็นครับ เดี่ยวมากกลับไปทำกับข้าวรอ”

คิวขยี้หัวลูกจ้างตัวเปี้ยกอย่างเอ็นดู ก่อนจะหันหลังแล้วเดินไปที่ลานจอดรถ ขณะที่เลิฟเก็บเอาสัมผัสนุ่น ๆ ที่อีกฝ่ายทิ้งไว้มาเป็นพลังใจในการเริ่มต้นวิถีชีวิตใหม่ของตัวเอง

เด็กหนุ่มแก้มกลมเดินตามเจ้าหน้าที่เข้าไปนั่งรอในห้องเรียนซึ่งตกแต่งเหมือนคลินิกเด็ก ผ่นรอบด้านทาสีอ่อน ใช้วัสดุโค้งมนให้ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนโยน ตรงกลางห้องมีเก้าอี้วางไว้เพียงห้าตัวเท่านั้น เขานั่งดูหนังสือนิทานเพลิน ๆ ได้ไม่นานก็มีนักเรียนคนที่สองเดินเข้าห้องมา เลิฟคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะอายุไล่เลี่ยกับเขา ทำทางเรียบร้อยสงบเสงี่ยม แต่หน้าตากลับน่ามองมาก

“สวัสดีครับ” เขาเอ่ยทักออกไปก่อน “ผมชื่อเลิฟนะ”

อีกฝ่ายยิ้มตอบกลับมา เป็นรอยยิ้มที่สวยจนตาพรวด เสียงที่

เปล่งออกมาก็น่าฟัง

“สวัสดิ์ครับ เรียกผมว่าซอลก็ได้”

คนที่ยังเป็นนักศึกษาค่อยคลายใจหน่อยที่ในห้องเรียนมีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ตอนแรกเขาเกร็งมาก เพราะคิดว่าคนที่สมัครเข้ามาเรียนการเป็นผู้ปกครองเด็ก ๆ ส่วนใหญ่น่าจะต้องมีอายุมากกว่านี้

“เลิฟอายุเท่าไรหรือ ยังเรียนอยู่รีเปล่า หรือว่าทำงานแล้ว”

ซอลชวนคุย

“ผมอายุสิบเก้านะ ตอนนีทำงานอยู่ เลยไม่ได้เรียนแล้ว”

ซอลพยักหน้า ไม่กล้าถามต่อ

“แล้วซอลล่ะ อายุเท่าไรหรือ”

“ยี่สิบห้า”

“อ้าว งั้นก็เป็นพี่สิ ต้องเรียกว่าพี่ซอล”

“ห่างกันนิดเดียวเอง เรียกซอลเฉย ๆ เถอะ จะได้เป็นเพื่อนกันนะ”

เห็นหน้าอ่อน ๆ ของเพื่อนใหม่แล้วคนอายุน้อยกว่าก็ปฏิเสธไม่ลง “ก็ได้...ซอลยังเรียนอยู่ใช่ไหม”

“อ้อ เราอยู่ปีสอง กำลังจะขึ้นปีสาม เรียนเป็นคุณครู”

เลิฟยิ้มกว้างกว่าเดิม คนตรงหน้าน่ารักและดูนุ่มน้อมไปหมด สมแล้วที่เรียนครู เขานั่งชั้นชมอยู่ได้ไม่นานก็มีสมาชิกใหม่เดินเข้ามาอีกสองคน คนหนึ่งยิ้มแย้มอารมณ์ดี น่าจะอายุมากกว่าเขา ส่วนอีกคนหน้าเซิด ๆ หยิ่ง ๆ แต่ให้ความรู้สึกดีดังจุดจนละลายตาไม่ได้

“สวัสดิ์ครับ พี่ชื่อออดันนะ น่าจะเป็นพี่ของหนู ๆ ชื่ออะไรกันบ้างครับ” คนที่แทนตัวเองว่าพี่แจกยิ้มสดใสด้วยท่าทางกระตือรือร้นพร้อมกับเดินเหมือนอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์เข้ามาหาทันที

“ซอลครับ”

“เลิฟครับ”

“อัยหนูซอล หนูเลิฟ นำเอ็นดูทั้งคู่เลย” ร่างโปร่งที่แต่งตัวด้วยเครื่องประดับเยอะชิ้นส่งเสียงร่าเริงขึ้นทันที บรรยากาศรอบตัวออดีสดไสจนเลิฟยิ้มตาม

“แล้วคุณซื้ออะไรครับ” ออดีหันไปถามคนที่น่าจะวัยใกล้เคียงกันด้วยน้ำเสียงสุภาพมากขึ้น อีกฝ่ายสวมชุดสีดำทั้งตัว ภาพลักษณ์เลยดูขรึมกว่าใครทั้งหมด

“ผมซื้อเผอครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

ออดียิ้มรับ แล้วตาโตเหมือนนึกบางอย่างได้

“เฮ้! คุณเผอ แบนด์เผอแถมรีเปล่า”

เจ้าของแบนด์เสื้อผ้าพยับหน้ารับ

“อัย ผมชอบชุดของร้านคุณมากเลย” ออดีโพล่งเสียงดัง

คนมาดนิ่งเผยยิ้มออกมา “ถ้าแวะไปที่ร้าน เอานามบัตรผมให้เด็กในร้านคุณะครับ ค่าจะได้รู้ว่าเป็นเพื่อนผม มีส่วนลดพิเศษ” เผอสร้างมิตรภาพด้วยการแจกนามบัตรให้ทั้งสามคน

“ขอบคุณครับ” เด็กหนุ่มทั้งสองผงกหัว ซอลรู้จักแบนด์นี้เหมือนกัน ค่อนข้างแพงเลยละ ส่วนเลิฟไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย จึงตั้งใจว่าจะเอาไปให้คิว

เมื่อมือออดีที่สดไสเหมือนดอกทานตะวันเข้ามาล้อมวง บทสนทนาของทั้งสี่ก็สิ้นไหล เริ่มด้วยเหตุผลที่ทำให้แต่ละคนมาเรียนที่นี่ ทั้งหมดผลัดกันเล่าอย่างสนุกปาก เลิฟเป็นคนเดียวที่ไม่เข้าข่ายคู่รักอยากกริบอุปการะเด็ก เพราะตัวเองเป็นเพียงเด็กในสลัมยากจนต้องหางานไปใช้หนี้ให้พ่อเท่านั้น แต่โชคดีที่ควหาโอกาสจ้างงานมาเป็นแม่คน เล่าออกไปแล้วก็ไม่ลืมขอให้ทุกคนเหยียบเรื่องที่นายจ้าง

ของตัวเองมีลูกแล้วให้มิด เพราะคิวกีก็เป็นนักธุรกิจชื่อดังเหมือนกัน

เฉออีกเล่าว่าเป็นแฟนกับนายแบบหนุ่มที่กำลังดัง ซอลรัฐจัก เพอร์รี่เพราะเพื่อนที่มหาวิทยาลัยกรี๊ดกันหนักมาก

“รู้สึกสนุกจังเลย เหมือนพวกเราเป็นขบวนการลับ ๆ เลยนะ”
ออกดีเปรยออกมา เพราะในบรรดาคุณแม่สี่คน มีสองคนที่ต้องเก็บ
เรื่องราวส่วนตัวไว้เป็นความลับ นั่นคือเลิฟกับความลับของไฮโซดัง
และเฉอ คู่รักลับ ๆ ของนายแบบดาวรุ่ง

แม้จะคุยกันเพียงสั้น ๆ แต่พวกเขาสี่คนกลับรู้สึกสนิทสนม
ราวกับรู้จักกันมานานหลายปี สาเหตุหลักก็เพราะต่างมีหัวข้อ
เดียวกันในเรื่องอยากรับเด็กมาอุปการะเป็นลูก แต่ที่ยังกล้า ๆ กลัว ๆ
เพราะยังไ้เป็นผู้ชาย ไม่ใช่เพศแม่โดยกำเนิด ต่อให้พร้อมเลี้ยงดู
ในด้านทุนทรัพย์แค่ไหนก็ยังไม่มั่นใจว่าจะทำได้ดีเท่าแม่เด็กจริง ๆ

คุยกันอีกสักพักครูกี้เดินเข้ามาชี้แจงรายละเอียด

หลักสูตรที่ทางโรงเรียนสอนเป็นหลักสูตรสำหรับแม่ที่ต้อง
ดูแลเด็กวัย 1-3 ขวบ เพราะมูลนิธิเด็กกำพร้าที่ร่วมงานกับโรงเรียน
นั้นไม่กล้าให้รับอุปการะเด็กในวัยก่อนหนึ่งขวบ เนื่องจากอยากให้
เด็กได้รับนมแม่ให้มากที่สุดก่อนนั่นเอง ซึ่งก็ตรงกับช่วงอายุของ
ปานดวงใจ และเด็ก ๆ ที่อีกสามคนอยากรับมาเลี้ยงเช่นกัน

โรงเรียนจะสอนทั้งเรื่องการเลี้ยงดู การเตรียมความพร้อม
ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ให้เด็กมีพัฒนาการ
และศักยภาพที่เหมาะสมกับวัย ซึ่งนอกจากเรียนภาคทฤษฎีแล้ว
ยังต้องมีเวิร์กชอปภาคปฏิบัติที่มีนักจิตวิทยา คุณแม่ผู้มีประสบการณ์
และคุณหมอกุมารเวชผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาทำกิจกรรมด้วย

ซึ่งกว่าจะได้รับใบรับรองการเป็นผู้ปกครองนั้น ต้องผ่านการ
สอบแบบจำลองสถานการณ์จริง มีการตอบคำถามปากเปล่า การ

วิเคราะห์อาการเจ็บป่วยเบื้องต้น การปฐมพยาบาลเด็ก การแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อเกิดสถานการณ์ที่ลูกไม่น่ารักขึ้นมา จะเห็นได้ ว่าว่าจะผ่านหลักสูตรการเรียนการสอนจนได้รับการรับรองให้เป็น ผู้ปกครองจากสถาบันนี้ไม่ง่ายเลย และผู้รับบทบาทเป็นผู้ปกครอง ทั้งสองคนต้องผ่านการประเมินทั้งคู่ มิฉะนั้นโรงเรียนจะไม่อนุญาต ให้อุปถัมภ์เด็ก

วันแรกเลิกเรียนเวลาสี่โมงเย็น ว่าที่คุณแม่ทั้งสี่ทำหน้าที่เหมือน วิทยุญาณได้สลายออกจากร่างไปแล้ว ออกดีจึงอาสาพาไปเติมพลังที่ ร้านขนมในอะเวนิวย่านทองหล่อที่ตัวเองเป็นเจ้าของโครงการ ทุกคนสามารถไปได้เพราะว่าที่คุณพ่อไม่ว่างกันสักคน ธีร์ติดสัมมนาที่ ต่างประเทศ เพอร์ยังทำงานอยู่ที่สตูดิโอ ส่วนคิวเลิกงานเย็น ๆ เลิฟแค่ต้องกลับไปให้ทันทำอาหารเย็นเตรียมไว้เท่านั้น

หลังจากกินขนมด้วยกันเสร็จ เธอก็ขอตัวไปปรับแผนเด็ก
ออกดีกลับไปเฝ้าร้านเพชรที่ตัวเองเปิดอยู่ในอะเวนิว ส่วนชอลพาเลิฟ ไปซูเปอร์มาร์เกตเพื่อซื้อของสด คนที่เคยเดินแต่ตลาดสดจึงเพิ่งจะ รู้ว่ากะหล่ำปลีในห้างมันราคาโหดแค่ไหน

“ซื้อไม่ลงเลย” เลิฟบ่นกระปอดกระแปด

ชอลอมยิ้ม แล้วรับผักในมือคนอายุน้อยกว่าไปวางในรถเข็น ให้

“คุณคิดเขาเป็นถึงผู้บริหารระดับสูงนะเลิฟ เขาหาเงินได้ตั้ง เยอะ ควรจะได้กินของดีมีประโยชน์ ผักที่นี้ปลอดสารพิษทั้งหมด มันเลยราคาแพงหน่อย แต่ก็คุ้มถ้ามันทำให้คนที่เรารักสุขภาพดี”

คนฟังพยักหน้าคล้ายตาม พลางนึกถึงวงเงินบัตรเครดิตที่มี ตั้งหนึ่งแสนบาท ซื้อกะหล่ำปลีแพงหน่อยคงไม่โดนเจ้านายบ่นหรอก

แต่ไม่ใช่แค่ผักเท่านั้นที่แพง วัตถุประสงค์อื่นๆ ก็ทำเอาเลิฟน้ำตาคลอไม่ต่างกัน ทั้งเนื้อหมูออร์แกนิก ทั้งผลไม้ที่ราคาหลักร้อยหลักพัน การใช้ชีวิตเป็นคนรวยนี้ก็ลำบากเหมือนกันนะ

ซอลที่เดินอยู่ข้างๆ ข้าเป็นระยะ ได้แต่ช่วยอธิบายว่าทำไมของพวกนั้นถึงแพง จากนั้นก็พาเลิฟไปจ่ายเงิน และขับรถไปส่งที่คอนโด

นับว่าวันนี้เป็นการเริ่มต้นเส้นทางการเป็นคุณแม่ของทั้งสี่คนอย่างเป็นทางการ ส่วนเลิฟก็จะยากหน่อยเพราะนอกจากเป็นแม่แล้ว ยังต้องเป็นแม่ผู้ร่ำรวยด้วย ฮือ~

3

หลังจากเรียนไปได้หนึ่งอาทิตย์ก็มีการทัศนศึกษาเกิดขึ้น
ว่าที่คุณแม่ทั้งสี่จะต้องไปเป็นผู้ช่วยครูพี่เลี้ยงให้เด็กกำพร้าของ
มูลนิธิ ซึ่งมีโปรแกรมไปทัวร์อะควาเรียมที่อยู่ใต้ห้างสรรพสินค้า
ใจกลางกรุงเทพฯ กิจกรรมในวันนี้หากว่าที่คุณพ่อสนใจจะมาร่วม
กิจกรรมด้วยก็ได้

เพอร์มาพร้อมๆกับเมอเพราะอยากลองใช้ชีวิตร่วมกับเด็ก ๆ
ทั้งวัน เขาพรางตัวโดยการใส่แว่นกรอบกลม เอาผมหน้าม้าลงดูเป็น
หนุ่มเนิร์ด ๆ ทำทางใจดี ไม่น่าจะแบบหนุ่มสุดเซ็กซี่บนปกนิตยสาร
คิวบอกเลิฟว่าจะตามไปเจอที่อะควาเรียม เนื่องจากเข้านี้ต้อง
เข้าประชุมที่ออฟฟิศก่อน

ชอลมาคนเดียวเพราะธีร์ติดงาน

ฝ่ายออดิชั่นรอมอเบ็นซ์ที่ยังมาไม่ถึง เขายกข้อมือขึ้นดู
นาฬิกาหลายรอบ จนใกล้เวลาที่รถบัสจะต้องออกจากโรงเรียนจึง
ลงโทร. ตาม

“คุณเบนซ์มาทันมั๊ยเนี่ย เขาจะไปกันแล้วนะ”

“คุณออดี ผมกำลังจะออกแต่พยาบาลบอกว่าเคสฉุกเฉิน กำลังจะเข้ามา” น้ำเสียงที่ตอบกลับมานั้นเต็มไปด้วยความร้อนรน และรู้สึกผิดจนน่าสงสาร

“งั้นไปช่วยคนป่วยก่อนครับ วันนี้ผมไปคนเดียวได้”

“คุณออดี ผมขอโทษ”

“ขอโทษทำไมครับ สามีผมเท่าจะตาย เป็นคุณหมอ เป็นฮีโร่ ถ้าวัยเด็ก ๆ ไปเลี้ยงพวกแกต้องภูมิใจมากแน่ ๆ ที่คุณพ่อเท่าขนาดนี้” ออดีปลอบด้วยเสียงร่าเริงและจริงใจ

เบนซ์ที่ฟังอยู่ปลายสายค่อยยิ้มออก “ผมอยากกอดคุณจัง”

“เจอกันที่บ้านครับ เย็นนี้”

“แล้วคุณมีเพื่อนมั๊ย เพื่อน ๆ ในห้องเขาไปเป็นคู่กันหมดหรือเปล่า”

“มีครับ หนูซอลก็มาคนเดียว แฟนเขาต้องทำงานเหมือนกัน ผมอยู่ได้น่า คุณเบนซ์ไม่ต้องเป็นห่วง”

“ไว้ผมค่อยชดเชยให้คุณนะ ที่รัก”

“โอเค ดีเลย” ออดีตอบ ก่อนจะทำเสียงจู้ ๆ ใส่โทรศัพท์ “แค่นี้ก่อนนะครับ ผมต้องขึ้นรถแล้ว”

“ดูแลตัวเองด้วยนะครับ เจอกันตอนเย็น โกลัสำเร็จแล้วโทร. มา ผมจะพยายามไปรับคุณให้ได้นะ”

“น่ารักที่สุด คุณเบนซ์ก็สู้ ๆ นะ”

“ครับ”

ออดีเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า แล้วเดินไปที่รถบัสปรับอากาศ ขนาดกลาง เด็ก ๆ ที่ไปด้วยกันมีทั้งหมดสิบคน โดยรถจะไปจอดส่งพวกเขาที่สถานีรถไฟ จากนั้นพวกเขาจะต้องพาเด็ก ๆ ขึ้นรถไฟ

ไปลงที่สถานีสยาม แต่คิดว่าจะจับเจ้าปูน้อย ๆ ใส่กระดิ่งได้อย่างไร
บรรดาผู้ปกครองฝึกหัดก็ตื่นเต้นแล้ว

ครูให้ผู้ใหญ่แต่ละคนไปจับคู่ นั่งกับเด็ก ๆ ส่วนที่เหลือเป็น
หน้าที่ของครูพี่เลี้ยง ซึ่งได้สิบคู่พอดี วันนี้ต้องเป็นบัดดี้กันตลอด
ทั้งวัน เด็ก ๆ มีอายุ 3-5 ปี จึงอยู่ในวัยที่ค่อนข้างคุยรู้เรื่องและได้รับ
การฝึกฝนเรื่องระเบียบวินัยมาเป็นอย่างดีจึงเรียบร้อยน่ารัก ทำเอา
คนที่อยากเป็นแม่เป็นพ่ออดจะหลงไม่ได้ ทั้งฟัดทั้งหอมแก้มจน
เจ้าตัวเล็กหัวเราะคิกคัก

ไม่นานก็มาถึงสถานีรถไฟ เพอร์กับเมออุ้มบัดดี้ตัวเอง
เข้าไปในตัวสถานี พวกเขาเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก วัยสามขวบ
และสี่ขวบ ชื่อเมลอนกับแตงโม แก้มกลมเป็นชาลาเปาทิ้งคู่ มัดผม
เปียสองข้าง หน้าตาคัลล้ายกันเพราะเป็นพี่น้องกัน แถมยังช่างพูด
ช่างเจรจา ภูมิใจว่าที่คุณพ่อสายแพชั้นเสียจนอยากกลับมาเป็นลูกสาว
ตั้งแต่ตอนนี้เลย

เลิฟได้จับคู่กับเด็กผู้ชายตัวโตหน่อย ลักษณะเหมือนเป็น
หัวใจชื่อน้องไบโอ ส่วนบัดดี้ของซอลเป็นเด็กผู้ชายใส่แว่น ท่าทาง
คงแก่เรียนชื่อน้องบี ขณะที่อดดี้ก็ได้บัดดี้เป็นเด็กผู้ชายเช่นกันชื่อ
น้องแอสตัน พอได้ขึ้นรถไฟที่แปลกตา เด็ก ๆ ทั้งห้าก็เริ่มออกลาย
ทำท่าจะวิ่งชนเนื่องจากตื่นตาตื่นใจ ว่าที่คุณแม่คุณพ่อเลยต้องคว้า
จับกันอูตลุด

“ไม่วิ่งนะคะ อยากดูอะไรบอกพ่อเพอร์ เดี่ยวพาไปดู” นายแบบ
หนุ่มกระซิบกับเมลอน ในขณะที่อุ้มเธอให้หันหน้ามองออกไปนอก
หน้าต่างรถ เด็กน้อยว่าง่ายกอดคอคุณพ่อจำเป็นทันที เมอเห็น
แบบนี้ก็ยิ้ม ไม่คิดว่าจะได้เห็นเพอร์ในมุมที่โตขึ้นขนาดนี้

“พี่ยิ้มอะไร” เพอร์ถาม

เฉลอลอยหน้าลอยตาไม่ตอบ หันไปคุยกับลูกสาวในปกครอง
ของวันนี้พลาซซีให้ดูชุดสวย ๆ ในป้ายโฆษณาแทน

แอสตันดูเรียบร้อยกว่าใคร เด็กชายมีนัยน์ตาสีฟ้าสดใส คงจะ
เป็นลูกครึ่ง แต่กลับดูแสนเศร้า ไม่รู้ว่าเรียงเหมือนคนอื่น ๆ เขา ออกดี
เลย์นั่งกอดมามาตลอดทางพร้อมโยกตัวเบา ๆ เหมือนกกลม

ฝ่ายไบโอและบีโตะแล้วเลยยอมนั่งกับที่แต่ก็ขยับตัวยุกยิก ๆ
เหมือนอยากลุกไปวิ่งสำรวจให้ทั่วใจจะขาด

ไม่นานรถไฟฟ้าก็มาถึงสถานีสยาม เลิฟเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้
เด็ก ๆ ภาพตึกสูงใหญ่ ป้ายโฆษณา และผู้คนที่ตั้งตัวเดินผ่านไป
มาจนเขาตาลาย

ซอลหันมาเห็นก็จับมือปลอบเบา ๆ เพราะรู้ว่าเลิฟไม่คุ้นเคย
กับสภาพแวดล้อมแบบนี้

“ไหวมั๊ย”

เลิฟยกหน้าและยิ้มให้คนที่อายุมากกว่า กระชับมือเจ้าหนู
ไบโอแน่นเพราะกลัวว่าจะพากันหลง แต่คนตัวเล็กกลับบอบอกตัวเอง
ดังป้าบ ๆ ท่าทางเหมือนนักเลงโต

“เดี๋ยวผมดูแลตัวเอง!”

คุณครูต่อนเด็ก ๆ มาเข้าแถวแล้วให้เกาะหลังกันเป็นรถไฟ
เพื่อพาเคลื่อนขบวนไปยังอะควาเรียมที่ชั้นใต้ดิน คุณแม่คุณพ่อก็
ต้องเดินไปพร้อมกับเด็ก ๆ

ควีนรอกอยู่ก่อนแล้ว เขาโบกไม้โบกมือทันทีเมื่อเห็นเลิฟ “ป้า
มาแล้ว”

“นี่บัดดี้ของม้า” เลิฟรีบแนะนำไบโอกับคนที่ยกมือลูบหัวเขา
ทันทีที่ตัวใกล้กัน

เด็กอ้วนตัวโตยกมือไหว้คนมาใหม่ แล้วทำตาล้อเลียนทันที

“สวัสดีกันจังเลยครับ”

“พูดได้ดี เอาตั้งใจไปกินขนมหาร้อยไป” คิวเปย์เด็กทันทีที่พูดถูกใจ

“ลุงไม่เงินน้อยเหรอ ทำไมยอมรับง่ายจัง ในละครมันต้องมีปฏิเสศกันบ้างสิ” ไบโอทำหน้าที่ผัดหมี่อย่างโอเวอร์ แต่ก็คิดว่าเงินหมับเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะชักแบงก์สิมวงกลับ

“ป้า ทำไมสปอยล์จัง เดียวก็โดนคุณครูดุหรรอก” เลิฟส่ายหน้าเห็นแววเลี้ยงลูกด้วยเงินอยู่รำไร

“ก็อย่าให้ครูรู้สิ ไช้มัยไฉ่น้อง”

“ครับลุง!”

คนที่ถูกเรียกว่าลุง ล็อกคอเด็กที่สูงแค่เข้าเอาไว้แล้วบิดแก้มทันที “ตัวแค่นี้แต่ปากร้ายสมเป็นบัดดี้กันจริง ๆ”

ไบโอร้องโอดโอย พอหลุดจากคิวได้ก็ไปหลบหลังเลิฟ

“พี่คนน่ารักไม่น่าเป็นแฟนกับลุงยักษ์หมูขี้เลย สวรรค์ไม่เคยติ-ธรรมชัด ๆ”

“ให้เงินหาร้อยยังเรียกฉันว่ายักษ์อีกเหรอ” พุดจบก็ควักแบงก์พันออกมาส่ายตรงหน้าไบโอ

“อู๊...พ่อเทวดา สวรรค์ประทานมาเป็นคู่สร้างคู่สมชัด ๆ” ไบโอพลิกลิ้นอย่างว่องไวพร้อมเข้าไปกอดขาคนมาใหม่อย่างประจบ

คิวกำหมัดชนกับหมัดของเจ้าเด็กแสบ กลายเป็นคู่ชกกันไปแล้ว ทั้งคู่จูงมือกันเดินไปปรับตัวโดยไม่รอเลิฟด้วยซ้ำ ฝ่ายคนถูกเมินได้แต่ถอนใจก่อนจด์เข้าลิสตีในสมองว่า ปานดวงใจมาถึงเมืองไทยเมื่อไหร่ เขาต้องห้ามคิวสปอยล์ย้ายหนูเด็ดขาด ไมเช่นนั้นโตมาต้องเป็นคนแก้ปัญหาด้วยเงินแบบพ่อแน่ ๆ

ขบวนจากมูลนิธิเดินเข้ามาในส่วนของผู้จัดแสดงสัตว์น้ำ
เด็ก ๆ ส่งเสียงตื่นเต้นมาแต่ไกล ซอลอุ้มน้องบีขึ้นมาเกาะตู้ดูใกล้ ๆ
แล้วก็คอยอธิบายไปเรื่อย ๆ แบบคุณครู ส่วนเด็กน้อยยไฝรู้ก็ตั้งใจฟัง

คิวจูงมือไปโอพาเดินดูไปเรื่อย ๆ สลับกับหัวเราะคิกคักกัน
เป็นระยะ ในขณะที่เลิฟตื่นเต้นเพราะไม่เคยเข้ามาดูอะไรแบบนี้ เขา
ถึงกับเบียดโบโอเพื่อเข้าไปดูปลาแปลก ๆ ที่อยู่ในตู้บางตู้

เดินมาได้ครึ่งทางก็ถึงบริเวณที่เป็นโซนป่าแอมะซอน ซึ่งมีจุด
นั่งพักและซุ้มขายขนม กลิ่นหอมของวาฟเฟิลไส้กรอกทำเอาเด็ก ๆ
หันมองหาที่มากันเล็กล็ก

“ฝากดูน้องหน่อย ป้าจะไปซื้อขนม” นักธุรกิจหนุ่มส่งมืออ้วน
ของโบโอไปให้เลิฟจูงไว้

จังหวะที่ฝ่ามือของสามคนสัมผัสกันมันให้ความรู้สึกอบอุ่นจน
แม้แต่เด็กที่ทำเป็นเก้งมาตลอดทางก็ยั้งชะงัก เลิฟสัมผัสถึงความ
รู้สึกที่เปลี่ยนไปนั้นได้ เขาเองก็โดนแม่แท้ ๆ ทิ้งไปเหมือนกัน ต้อง
โตมากับพ่อเลี้ยง ไม่เคยได้สัมผัสกับความรัก จึงจูงมือพาเด็กที่
ตัวโตกว่าใครไปดูปลาในบ่อ จะได้เปลี่ยนอารมณ์เสียหน่อย

ไม่นานคิวก็กลับมาพร้อมพนักงานชายที่ช่วยถือถาดวาฟเฟิล
ไส้กรอกอีกยี่สิบไม้มาให้หัวหน้าคุณครูพี่เลี้ยง แล้วแจ้งว่าคิวเลี้ยง
ทุกคน

เลิฟเฝ้ามปากจนคิดว่าด้วยความหมั่นไส้คนรวย แต่คนที่ไม่รู้
เรื่องราววัยนี้ขนมหอมกรุ่นมาตรงหน้าเขากับโบโอคนละไม้

“ฉันตั้งใจเลือกอันที่อร่อยที่สุดมาให้นายเลยนะไอ้หนู” ชาย
หนุ่มนั่งยอง ๆ ลงตรงหน้าโบโอ

แม้ว่ากิริยาจะออกไปทางหัวใจหรือแสบแค่ไหน แต่ก็ได้รับการ
สอนมาอย่างดี โบโอยกมือไหว้นอบน้อม น่ารักจนผู้ใหญ่อดขยี้

ผมด้วยความเอ็นดูไม่ได้ เลิฟอุ้มเด็กอ้วนมานั่งตัก แล้วช่วยเป่าขนม
ให้หายร้อนก่อนจะบอกให้กินได้

ตอนนี้ทั้งคณะจึงนั่งลงปิกนิกกันที่โต๊ะเก้าอี้บริเวณนั้น

“กินเลอะเทอะเหมือนเด็ก” คิวดู แต่ไม่วายเป็นนิ้วโป่งไปเซ็ด
มุมปากให้คนที่มิไบโอนั่งอยู่บนตัก

“โห พระเอกกับนางเอกเกาหลีปะเนี่ย” ไบโอร้องแซวทันที

“แก่แดดจิงนะเราอะ” เลิฟบิ๊บแก้มบดดีตัวเอง

“เพราะฉันทหล่อไซ้มั๊ย” นักธุรกิจหนุ่มไม่ได้รู้สึกรู้สึกนึกคิด แถม
ยังยกมือที่กางแค่นิ้วชี้กับนิ้วโป่งขึ้นมารองใต้คางตัวเอง แล้วเก๊กหน้า
ใส่เด็กวัยห้าขวบ

“ไซ้ๆ หล่อมาก หล่อที่สุด ผมอยากกินอีกไม่จัง”

“จัดไปไอ้เสื่อ!” พุดแล้วคนพุดก็ลุกเดินกลับไปที่ร้านวาฟเฟิล
ทันที

ไบโอหันหน้ามาหาเลิฟแล้วพุดว่า “ลุงเขาเชื่อคนง่ายเนอะ”
เลิฟขำพริต แทบพ่นขนมที่อยู่ในปากออกมา พลังคิดว่าถ้า
คิวซื้อ เจ้าไบโอก็แสบ

ไม่นานไบโอก็ได้ขนมอีกอันมาอยู่ในมือ เลิฟมองหน้าฝ่ายที่
หลงเชื่อคำพุดเด็กจนหมดใจแล้วอดแซวไม่ได้

“ป้าก็ไปเชื่อไบโอทำไม”

“เขาวัวเด็ก ๆ ไม่พุดโกหก ถ้าไบโอบอกว่าป้าหล่อ ก็คือป้า
หล่อมาก”

ไบโอพยักหน้าหงิก ๆ อย่างอยู่เป็น เลิฟเห็นแล้วได้แต่กลอก
ตา

“หล่อขนาดที่นักร้องเกาหลียังต้องแหวกทางให้เลยครับลุง”
แม้จะรู้สึกที่สรรพนามที่เจ้าเด็กแสบเรียกเขามันยังแปลก ๆ

แต่คิดก็เลิกสนใจ สรุปว่าหล่อเป็นพอ

เมื่อเด็ก ๆ กินขนมหมดแล้วก็เดินต่อ หลายคนที่คุณพี่เลี้ยงดูและอยู่เริ่มอแง แต่ห้าคนที่อยู่กับว่าที่ผู้ปกครองยังร่าเริง น้องแอสตันที่ออกดีจึงมีชื่อชวนให้ดูปลาแปลก ๆ ก็เริ่มจะยิ้มได้บ้าง

เด็ก ๆ มาหยุดอยู่หน้าตู้ขนาดใหญ่ที่มีนักประดาน้ำลงไปให้อาหารปลาพลางร้องว่าวต่อกันเป็นทอด ๆ เลิฟเองก็ตื่นตาตื่นใจไม่ต่างกันจนควีนิกเอ็นดู ไรต์ตัวเปียกของเขาคงไม่ค่อยได้เห็นอะไรพวกนี้ เห็นทีต้องพาไปเปิดหูเปิดตาบ่อย ๆ ไม่งั้นจะสอนลูกสาวเขาไม่รู้เรื่อง

คนที่มีความรู้มากกว่าเพราะเคยอ่านหนังสือสารคดีเกี่ยวกับทะเลมาบ้างทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวน่าสนใจให้ทั้งไปโอและเลิฟฟังเป็นระยะ จนมาถึงอุโมงค์ฉลาม ชายหนุ่มก็ยังคงบอกชื่อสายพันธุ์ได้อย่างเชี่ยวชาญ ดวงตาของหนึ่งเด็กหนึ่งผู้ใหญ่จึงมองท่านประธานหนุ่มอย่างชื่นชมจริง ๆ สักที

จริง ๆ...คุณคิดเขาก็ไม่ได้เก่งแค่เรื่องมันนะ

ใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงนิด ๆ ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็ดูจบ ทางอะควาเรียมมีบริการห้องจัดเลี้ยงซึ่งได้เตรียมอาหารไว้ให้ด้วย ว่าที่ผู้ปกครองต้องนั่งคู่กับบัดดี้ เพื่อเรียนรู้ธรรมชาติการกินของเด็ก ๆ โชคดีที่เด็ก ๆ ได้รับการฝึกให้ดูแลตัวเอง จึงสามารถนั่งกินได้อย่างเรียบร้อย ไปโอแอบเขี่ยผักออก คิวไม่ดู แต่เลิฟทำตาเขียวใส่ทันที

“ทำไม่ไม่กินแครีวอตรับ”

“ไม่อร่อยนี่นา” ไปโอทำหน้าที่พูดเสียงอ่อย

เลิฟอ่อนใจ แต่ก็ตั้งปณิธานเอาไว้ในใจว่า เขาจะต้องทำผักให้

ไปเรื่อย ๆ

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ ว่าที่คุณพ่อคุณแม่ก็พาเด็ก ๆ มาขึ้นรถบัสปรับอากาศของทางมูลนิธิซึ่งมารับถึงที่ ขากลับเจ้าจิวทั้งหลายก็หมดฤทธิ์แล้ว

เพอร์และเม่ออุ้มสองสาวแนบอก ทั้งคู่นอนอ้าปากน้อย ๆ โข้วฟันเล็ก ๆ น่าเอ็นดู

ป็นอนหนุนตักซอล

แอสตันม่วง่วงแต่ยังพยายามฝืนถ่างตามองหน้าออดีที่กอดเขาไว้บนตัก เหมือนอยากเก็บความรู้สึกอบอุ่นนี้ไว้ให้นานที่สุด

ส่วนเจ้าโบโอนอนในท่านั่งเอนหัวพิงไหล่เลิฟ โดยมีคิ้วนั่งมองอยู่บนเก้าอี้อีกรัดตัว

แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ แต่เด็ก ๆ เหล่านี้ก็ ได้เข้ามาสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี

การเรียนรู้ผ่านไปอีกสองอาทิตย์ ว่าที่คุณแม่ก็นั่งขัดสมาธิที่พื้นหน้าชุดโซฟาในห้องนั่งเล่น คิวดูเวลา ตอนนี้อยู่ที่หมักกว่าแล้ว แต่เลิฟกลับยังไม่มียุทธศาสตร์ที่จะไปขึ้นเตียง พออีกฝ่ายยังไม่เข้านอนเขาก็กระวนกระวายใจไม่กล้าปิดไฟ จากที่ยืนพิงกรอบประตูห้องนอนรอกก็กลายเป็นย่อไปแอบดูที่ด้านหลัง

เลิฟไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนแอบมองอยู่ เขายังคงหมกมุ่นอยู่กับหนังสือในมือ ใช้ปากกาเมจิกขีดเส้นใต้เป็นระยะ ๆ แล้วก็หันมาจดโน้ตใส่สมุดอีกที

“ทำอะอะไรอะ!”

“โอ๊ย ป้า! ตกใจหมดเลย” เลิฟโวยลั่น

คิ้วยกยิ้ม ตีใจที่แกลังอีกฝ่ายให้สะดุ้งได้ แต่พอเห็นหน้ายุ่ง ๆ

ของคนตัวเล็กแล้วเขาก็ไหลตัวลงไปนั่งข้าง ๆ ก่อนชะโงกหน้าเข้าไปดูสิ่งที่เลิฟอ่านอยู่

‘พัฒนาการแต่ละช่วงวัย’

คิวอ่านหัวข้อบทเรียนแล้วตั้งมันมาพลิกดู เห็นว่าเป็นเรื่องพัฒนาการของเด็กตั้งแต่หนึ่งขวบไปจนถึงวัยรุ่น

“เรียนเยอะไปไหมเนี่ย” เขาหันไปถามคนข้าง ๆ

“ม้าเลยต้องมาท่องจำอยู่นี่ไง”

“มีสอบหรือ”

เลิฟพยักหน้า

“สอบยังไง”

“มีสอบวิเคราะห์กับหมอเด็กแล้วก็นักจิตวิทยาเด็กครับ”

“ถ้าสอบวิเคราะห์เราก็ไม่ต้องจำเยอะสิ อ่านให้เข้าใจก็พอว่าช่วงอายุต่างๆ มีอะไรเป็นไฮไลต์ แล้วพอสักหกขวบม้าน่าจะจำได้แล้วมั้งว่าตอนนั้นร่างกายหรืออารมณ์เราเป็นยังไง”

คนที่เด็กกว่านั่งฟังตาแป๋ว

“ไหนตอบซิ หนึ่งขวบมีเรื่องอะไรที่น่าสนใจ” คิวลองถามดู

“เริ่มเปลี่ยนจากวัยทารกเป็นเด็กครับ บางคนจะเริ่มยืนและเดินได้ เปลี่ยนอาหารจากนมแม่มาเป็นอาหารนิ่มๆ แต่จะเบื่อง่ายก็ต้องค่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ครับ”

“เก่งนี่ แล้วสองขวบล่ะ”

“ก็จะเด่นเรื่องอารมณ์ คือเป็นพิเศษ เริ่มจะขัดข้อกับพ่อแม่ แล้วว่าจะยอมเขาถึงแค่ไหน”

“แล้วคุณม้าเลิฟจะทำยังไง ถ้าลูกดื้อ”

“ก็ต้องใจเย็นให้มากที่สุด คุณครูบอกว่าไม่ว่าร้องหรือดิ้นต้องปล่อยแกไป พอนิ่งแล้วค่อยเข้าไปอธิบายเหตุผลครับ แต่ว่าม้าจะ

ไม่เอาเงินไปปล่อยลูกเหมือนที่ป้าอ่อน้องไปโอให้กินผักเด็ดขาด”

“แล้วมันได้ผลมั๊ยล่ะ”

“ได้ผล แต่มันไม่ถูกต้องนี่นา”

“เขาเรียกประยุกต์ ถ้าทุกคนเลี้ยงลูกตามตำราหมด เด็ก ๆ ก็คงออกมาเหมือนกัน แบบนั้นมันไม่ต่างจากโรงงานผลิตเด็กสักกนิด”

คนฟังหน้ามู๋ “ป้ากำลังทำให้ม้าไขว้เขว”

“ป้าแค่พูดตามความจริง”

“กลัวเลี้ยงลูกได้ไม่ดีจัง”

เสียงหยอ ๆ นั้นทำให้นายจ้ำงอดตบหัวเบา ๆ ไม่ได้

“เราก็อู่ทฤษฎีหมดแล้วนี่ จะกังวลอะไร”

“กลัวสอบไม่ผ่านด้วย”

“ป้าอยู่ทั้งคน คอยให้กำลังใจเต็มที่เลย” ชายหนุ่มเอามือประสานกันได้คาง ทำหน้าเก๊กหล่อใส่

“เอ่อ...ตอนสอบป้าก็ต้องไปสอบด้วยครับ วิชาเลี้ยงลูกรักให้มีพัฒนาการสมวัยและเป็นคนดีของสังคม เป็นวิชาที่ผู้ปกครองทั้งสองคนต้องสอบให้ผ่าน”

คนหล่อทำท่าชะงัก

“นี่ฉันต้องอ่านหนังสือเล่มหนาเท่าก้อนอิฐด้วยหรอ บ้าจริง”

เขาหันไปปนกับไซฟา

“ก็ใช่ล่ะสิครับ แต่หลัก ๆ ม้าจะตอบให้เอง งานป้าน่าจะยุ่งมากอยู่แล้ว ไม่อยากให้เอาอะไรไปกวนอีก”

“โห ม้า! นี่ม้าดูถูกป้า ดูถูกสมองอันปราดเปรื่องของป้าได้ยังไง”

“ไม่ได้ดูถูกเลยนะครับ แต่ไม่คิดว่าป้าจำเป็นต้องจำอะไรแบบนี้เยอะแยะนี่นา”

“ยายหนูนั่นลูกของเราทั้งคู่นะ ไม่ใช่ลูกของม้าคนเดียว จำ!”
เลิฟยกมือขึ้นมาลูบหน้าผากตรงที่โดนอีกฝ่ายจิ้มบ่อย ๆ ส่วน
คิวก็เอานั่งสือเล่มนั้นมาพลิกดูคร่าว ๆ อีกครั้ง

“ทำสรุปมาให้เหลือแค่ห้าหน้าเอสี่ เอาเฉพาะใจความสำคัญ!”
“ครับ”

“พຽงนี้ไม่มีเรียนนี้ เอาไว้ค่อยทำ ไปนอนก่อน”

“เลิฟ...กังวล นอนไม่หลับ เลยอยากอ่านต่ออีก”

แทนตัวเองว่าเลิฟอีกแล้ว...แม่เอ๊ย! คิวกู้สึกเหมือนโดนโจมตี
ด้วยท่าไม้ตายแต่ก็ต้องทำหน้าที่หนึ่งไว้

“ถึงเวลาที่ฉันต้องนอนแล้ว ห้ามเกินสี่ทุ่มจำได้มั๊ย แล้วถ้า
ไม่นอนพร้อมกันฉันไม่สบายใจ”

“คุณคิวก็นอนคนเดียวมาได้ตั้งหลายปีไม่ใช่เหรอครับ”

“เลิฟ ถ้าฉันนอนคนเดียวเก่ง ปานดวงใจจะโผล่มาเซย์ฮัลโล
เหรอ คิดสิคิด”

คราวนี้เลิฟโดนจิ้มหน้าผากแบบคอมโบเซตไปเลย

คนตัวเล็กยกนมจุมก ทำปากยื่น คนชอบแกล้งจึงช่วยบีบมันให้
เป็นปากเปิด

“เลิกเถียง เก็บหนังสือแล้วไปนอน!”

“แต่...”

“พูดอีกคำหักเงินเดือน”

เลิฟอ้าปากจะประท้วง คิวกิ่งงู้อ้า

“หรือจะลอง...”

“ขี้โกงตลอดเลย ใช้อำนาจเงินในทางมิชอบ”

“บังคับลูกจ้างนอนเร็วนี้ฉันโกงเหรอ ใ้เด็กนี้ ลูกเดี๋ยวนี ไป
นอนได้แล้ว”

ลูกจ้างหนุ่มทำตามอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ เขาเดินเร็ว ๆ เข้า
ห้องนอนไป นายจ้างมองตามหลังแล้วเกิดความรู้สึกมันเขี้ยวชอบกล

“ปิดไฟสิครับ” คนบนเตียงดึงผ้าวมขึ้นมาห่มจนถึงคอแล้ว
สั่งคนที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่ประตูห้องนอน

“สังหรือไอ้ตัวเปี้ยก”

“ห้าทุ่มแล้วนะครับป้า ม้าต้องนอนแล้ว”

แน่ะ...เด็กมันย๋อน คิวเดินเข้าไปบีบจมูกลูกจ้างสุดแรง แถม
ยังยี้แก้มอีกฝ่ายเสียจนหน้าใจแล้วถึงยอมลุกขึ้นไปปิดไฟก่อนจะ
เดินอ้อมไปนอนอีกเตียงได้

เลิฟทำหน้าที่ในความมืด ลูบแก้มตัวเองบ่อย ๆ นึกอยากซื้อ
ลูกบอลนุ่ม ๆ มาให้เจ้านายบีบเล่นจัง ทำตัวเป็นหมาคันเขี้ยวไปได้